

★ MÜCADELE

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı

Haftalık Siyasi Gazete, Fiyatı: 7000 TL. 26 Aralık 1992 Sayı: 26

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

İŞÇİ MEMUR EL ELE MÜCADELEYE

■ On bine yakın memur 11 Aralık'ta Ankara'yı sarstı. Demirel karşılarına çıkamadı. İnönü yuhalandı. "Memuruz Haklıyız Kazanacağız" sloganlarıyla Zafer Çarşısı'nın önünden Başbakanlığa yürüyen memurlar Ankara halkı alkışları ve zafer işaretiyle karşıladı.

■ İşçiler de caddelerde ve alanlarda Grev ve direnişler yayılıyor "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganları bütün grev, direniş ve gösterilerin değişmez sloganı haline geldi. Zonguldak'ta belediye işçileri, Petkim işçileri direniyor. Aileler de onlarla birlikte direnişin içindeler. Yüz bini aşkın işçinin grevinin getireceği direniş dalgası iktidarı bugünden tehditliyor. İktidarın tekelci patronlarla birlikte işçi ve memurlara verdiği, kıyım-sürgün ve terörden başka bir şey değildir.

■ Memurlar Ankara yürüyüşüyle kazandıkları moral ve coşkuyu iş bırakma, grev ve direnişlere taşıdıkları ölçüde, grev ve toplu sözleşme haklarını elde etmede ileri adımlar atacaktırlar. İşçilerin grev ve direniş dalgasıyla birleşecek olan memurların grev ve direnişleri iktidarı geriletecek önemli bir güç olacaktır. İşçiler ve memurlar daha ileri adımlar atmak ve haklarını kabul ettirmek için güçlerini birleştirmelidir. "İşçi-Memur El Ele Mücadeleye" sloganı bugün bir direniş sürecini ifade ediyor. Onların bide hiçbir şey vermeye niyetleri yok. Bili kendi gücümüzle, mücadelemizle, birbirimize omuz vererek kazanıyoruz.

Çekiç güç ve emperyalist güçler çekilmelidir

Çekiç Gücün Diyarbakır Pkk'çilerle ortak komutanlığı

● Çekiç Güç topraklarımızda bir altı ay daha kalmaya devam edecek ve Amerikan emperyalistleri Ortadoğu'da Kürt halkına karşı manevralarını sürdürecektir. ABD Ortadoğu'da egemenliğini korumak ve genişletmek için Çekiç Güc'e ihtiyaç duyuyor. TC şimdiye kadar ABD'nin istediği hiçbir şeye karşı çıkmadı. Çekiç Güc ABD'nin istediği kadar Türkiye topraklarındaki işgalini sürdürecektir. MGK'nın istediğini Meclis bir şey diyor. ABD isteyince önce MGK sonra Meclis "evet" dedi.

● Ülkemizin bağımsızlığından değil, daha fazla bağımsızlığından çıkarılan otların Çekiç Güc'e hayır demeleri mümkün değildir. Bağımsızlık istenmede, emperyalizme tüm ilişkileriyle karşı çıkılmadan Çekiç Güc'e karşı çıkılmaz.

Demirli hükümetini oluşturan koalisyon partileri iktidara gelmeden önce "Çekiç Güc"ün Türkiye'ye olan zararlarından, bu topraklardan çıkarılmasından sıkça söz ediyorlardı. ANAP'a karşı muhalefetlerinde "Çekiç Güc"ü koz olarak kullunuyorlardı. Çekiç Güc'ün ülkemizin menfaatinde değil, gıtmeliydi. Zaten komünaldinrist ması yanılttı. İktidar olduktan sonra asıllarına rütuç ettiler ve kendileri için olması gerekeni yaptılar. Demirli Çekiç Güc'ün süresinin iktidarlarında ilk uzatılmasında "istemiyoruz ama adamı ya borcunu istersen ne yaparız" gerekçesinin ardına sığınarak biz de istemiyoruz ama eli bir kez

zi denemek isteyeceklerdir. Buna izin veremeyebiliriz."

Bütün bu çabaların bir yanı sıra zaman olduğu gibi Türkiye'ye, tehlike var şeklinde tedirgin ederek, ona Çekiç Güc'ü kabul ettirmekti. Esas sorun iktidarlarına kabul ettirmek değildi. Zaten Demirli açık söylüyor: "Ne derlerse alalım mahkum yapacağız." Burada sorun Türkiye kamuoyunu tatmin etmede iktidarların eline bir şeyler verebilmek ve onları gerekçe bulmakla rahatsızlamak.

Irak'ta Kamyon Bombalamaları

Türkiye ile Irak arasında öteden beri

ÇEKİÇ GÜCÜ GÜNÜ
KURDİSTAN'DA Amerikan çıkarlarını bekçileri, Türkiye ve Kürdistan'daki işbirlikçilerini kullananlar yardım görüntüsü altında topraklarımızı işgal ediyorlar.

MGK'dan talimat, Meclis'ten "evet"

Çekiç Güc'ün süresi uzatıldı

kaptırmışız mecburuz mesajı veriyordu. Ama ikinci uzatılında Çekiç Güc'te toz kondurmuş ve faydalarını malı sıralamayı ihmal etmiyor. Artık öyle gözüküyor, nassı ülerle, ABD askerleriyle, tesisleriyle birlikte yaşamaya alıştırıldıkça, şimdiki Çekiç Güc'ü yaşamaya alıştırılıyor. Bir işgal gücünün faydasını keşfediyorse kalıcı olacak demektir. Zaten inçirlikte yerleşiminin ikinci uzatılmasında "istemiyoruz ama adamı ya borcunu istersen ne yaparız" gerekçesinin ardına sığınarak biz de istemiyoruz ama eli bir kez

sınır ticareti sürer gider. Bu ticaretin bir bölümünü sınır ilerlerinde Kürt tüccarlar, tacimacılar, kaçakçılar yapıyorlardı. Körfez savasıyla birlikte bu ticaret durma noktasına geldi. Olay en çok Irak'ta mal taşıyan kamyon sahiplerini etkiledi. BM'nin Körfez savasının ardından "insani yardım" adı altında yivecek, ilay, v. mal alverişini serbest bıraktıktan sonra kamyon ticareti hızla arttı.

Ancak bu kez devriye değeri faktörleri girdi. Kimi zaman devlet, PKK'ya mal ve para güdüyerek gerekçesiz köyüdü yasağı, kimi zaman PKK'nın politik denemelerinden dolayı köyüdü ticaret ambargosu bu mal akışını engelledi. Bölgedeki farklı grupların çatışmalarını yarattığı ticari istikrarsızlık bu ticaretle yaşamaları sürdürden, halta bütün mal varlığını satarak bu işe yattırın pazarda Kürt halkını, Güney Kürdistan'daki Kürtler de dahil olumsuz etkiledi.

İflasların, göçlerin gündeme geldiği bu duruma bir de yenisi eklendi. İşgih ve dikkat çekici olan gelişimz günlerde, Irak topraklarında mal taşıyan TC plakalı 16 kamyonu bombalarla yakılması oldu.

Türkiye olayı büyütme gayreti içersine girdi. Dişileri Bakanı Çetin, Türkiye'nin, BM'den yeni bir yaptırım kararı almasına gerek olmadan konunun çözülmesini savunduklarını açıklarken, Irak yönetiminin anlayış beklediklerini belirtmeye utunmadı. Irak Büyükelçisi Tikritli'de dişileriine çağırarak, kamyonların Irak tarafından bombalandığına dair "de-tiler" vererek, bu hareketlere devam etmemeleri istedi. Tikritli ise, bombalamaların kendilerine ait olmadığını, bu konuda kendilerinin suçlanmasını haklılık olacağıı eavabını verdi. Sorun ortada kaldı. Kimin yaptığı netlik kazandı.

ABD İçin Fırsat, BM Devrede

Tarifiat birbirleri suçlarken, ABD, kamyonların Irak kuvvetlerine ait kontrol noktalarından geçtikten sonra gerekçesini kanıt gösterecek Irak'ı sorumlu tuttu ve bunun bir meydan okuma anlamına geldiğini öne sürdü. Bunu kendisine saldırı ortamı hazırlamakla kullananla kaldi. ABD Dişileri Bakanı Yardımcısı konuyu BM'ye götürceklerini belirtti. BM yetkilileri ise koruma sorunu nedeniyle yardım programı askıya aldıklarını açıkladılar. Kamyon ticareti böylece yine durmuş bulunuyor.

Bir provokasyon göründümde olan olay ABD'nin Irak'a yönelik yeni manevraları için bir araç olarak kullunıyor. ABD'nin olayın üzerine abartarak girmesi de bu sonucu veriyor. Tabii ki burada Türkiye'de de Irak'ın saldırılarına ve Çe-

kiç Güc'ün süresinin uzatılması yönünde mesajlar verilmek oldu.

Meşaj Yerini Buldu

ABD'nin Meşajın adresi belliydi. Hükmət üyeleri ve MGK bunun için Zaten Çekiç Güc'ün Türkiye'den çıkarılması doğrultusunda bir düğünce tasıyıyorlar. Nasıl iş yerleştirilmesi konusunda bir itirazları olmadıysa, çıkarılması noktasında da bir rahatsızlıkları yok. Sonuçta ABD'nin ne dediğine bakyollar. Konu MGK gündeminin başına oturdu, ancak birinci sırada ki önemli kadar meşgul etmedi MGK'yı. On dakikada Çekiç Güc'ün Türkiye'de kalma süresinin 6 ay daha uzatılması yönünde karar verildi. Öyle ya, ABD istiyorsa ne tartışılacaktır? MGK'nın hükmüt kanadı üyeleri her zaman kiği başlarını sallamakta yetindiler.

ABD'nin ve MGK'nın emriyle Demirli ve Hikmet Çetin Çekiç Güc'ün yarınları konusunda turlara çıkıyor, kendi partilerini ve diğer partileri üyeleri çağılıyor. Demirli kendi partisinin grup toplantısında, Çekiç Güc'ün Türkiye'de neden kalması gerektiğini işliğin uzun bir konuşma yapıp, bir yığın maddeler sıraladı. Aslında mesele kamyonların rahatsızlahtı. Kendi durumlarını idare ettirmek. Grup toplantısında, "Bu işin, en ufak bir şekilde Türkiye'nin aleyhinde olduğu kanaatinde olmasın, bunu istememizdir." derken aleyhine olduğu yönünde söylediklerini geçtiyor. Oysa daha 14 Temmuz 1991 tarihinde söylediği, "Çekiç Güc'ü karşız, ülkemizde yabancı askerlerin konuşlandırılmasına biz daima karşıyız." sözlerini

grubundakilere unuttu bilirdi. Buna halka ve devrimlere unutturamazlar. İktidarı olduğu sırada Çekiç Güc'ü Türkiye'ye getiren ANAP, muhalefet sırasında süresinin uzatılmasına karşı olduğunu açıklarken, henüz iktidara adınımları atılmayın Çekiç Güc'ü karşı olduğunu açıklayan Demirli şimdiki hızla bir Çekiç Güc savunucusudur.

Hükümetin hızla bir şekilde geçen karar Meclis'e sunuldu, yapılan onca gürlütiye rağmen ABD'ye hiçbir sıkıntı çekilmeden Meclis'ten geçirdi. Buna göre Çekiç Güc'ü 31 Aralık'tan itibaren Türkiye topraklarında 6 ay daha kalacak, nasıl olsa gelecek 6 aydan sonra ABD istedi mi bir kez daha uzatılacak. Giderek Çekiç Güc'ü de olağanüstü hal gibi olağanlaştırıyor. Üsler üsüne böyle veriliyor. İnçirlik de böyle ABD'nin Ortadoğu'daki en büyük üssü haline getirdi. İktidar halka bir şey algılatı algılatır kabullendiriyor ve kalcıyattırıyor. Bugün Çekiç Güc'ü karşı çıkmak, gıtmesini istemek yetmiyor. Çekiç Güc'ü gıte ABD'nin varlığında değen fazla bir şey olmayacaktır. İnçirlik başta olmak üzere üsler ve bunları statüleştirten ikili alımlarlar yerli yerinde dururken, ABD üssüzlede iktidarlara MGK aracılığıyla her şey yaptırırken değen ne olacaktır? Çekiç Güc'ü birlikte emperyalizmin ülkemizdeki varlığına her şeyiyle karşı çıkmak gerekiyor. Başmızlık istemek bu noktada ABD ve işbirlikli dardarıyla çatışmayı gerektiriyor. Başmızlık istenmedik ve bunun için savagımdan bugün Çekiç Güc'ü olacaktı, yarı başka bir Amerikan işgal gücü. G

ABD Çekiç Güc'ün Manevraları Çeviriyor

Çekiç Güc'ün ABD açısından, Ortadoğu'da bir maddahale için en önemli araçlardan biri. Çekiç Güc'ün de en uygun yer Türkiye. Bu apdan Çekiç Güc'ün süresinin uzatmak için öteden beri Türkiye'ye azgın tavayesinde bulunuyor. Demirli'nin artık işgih ettiği gibi işbirlikçi bir iktidar uzatması da ABD'ye kafa mi tutacaktır? O zaman bir gün bile iktidarda kalamayacaklarını biliyorlar. Zaten diğer iktidarlar gibi, Demirli iktidarı da bir yarıyla ABD'nin isteklerini yerine getirmekle görevli. Irak Saddam yönetimine karşı da kullunılan Çekiç Güc, Saddam yerinde de kalcıkda da ABD açısından önemini koruyacak. Şu sıralar ABD yeniden Saddam'la uğraşmaya başladı. Ortadoğu'da kontrolü sürekli elinde bulundurmak için ABD harekettiklerini sürdürüyor. Ve atak yapıyor. Son günlerde Çekiç Güc, Saddam rejimi dolayısıyla bölgede yine fazlasıyla bu göstermeye başladı.

Buhatın mirası devralan Clinton da farklı bir hat izlemeyeçikini gösteriyor.

Clinton ve uzmanlarının toirsine göre Saddam, ABD'de meydana gelen yinçirlikte değışikliklerin yaratılmasını isteyecek, bunun için başı adınlar atarak yeni meşajlar kazanmaya çalışacak. Şimdiki durumu böyle yansıtırıyor. Var, ABD'nin Irak'a yönelik manevralarını dünya kamuoyunda meşajlaştırmak için yılanı eli hazırlıyor. ABD dünyaya "Ortadoğu'daki kasap rahat durmuyor. Biz de gereken közüye ele geçirmeye üzere bu yönde duşru yığınak yapıyoruz" yazdılar. Bu arada Clinton, dünyayı "harılatacağı" mesajlar vermekten de geri durmadı, "Bi-

HEP'te mandacılık

HEP, Meclis'teki Çekiç Güc'ü olmasında "hayır" diymedi, ortak bir tavır dahi birliymedi. Oylama öncesinde Genel Başkan Ahmet Türk yaptığı açıklamada, yapılan tartışmalarda millet üyeleri verilmesinde yana olan milletvekilleri ile red oyu vermesi savunan milletvekilleri arasında kendilerince başka gerekler öne sürdüklerini ifade ederek, başlıca bir karar almıldığını bildirdi.

Kıtlık buluşta dar milliyetçi başıncın bir ürünüdür. Kendi topraklarını işgal kuvvetlerinin varlığını devam için "evet" demek, bir halk adına konuştukları şeyleri için utanç vericidir. Bu mandacılıktır. Reddedilen her ferdinin yerini başka bir ferdine gıtmili köllü köllü kabul ettirir, ki bu öncesinde daha asıyolayır. Yeni dünya düzeninin başıncı ferdini Amerikan emperyalizminin kölece boyun eğenler. Kürt halkı adına konuşamazlar. Amerikan emperyalizminin, Amerikan bursunu menem bir şey olduğuyla tarifiat den aralar öğrenmelerise, şimdiki Ortadoğu'da Kürt halkının yapıldıklarına bir baskınlar yetir. Ama bir kez güler dar milliyetçi başıncıya boynaymışgörsün, Amerikan postallarının Kürdistan topraklarında işgal oğul arki hiçbir şeydir.

Buğün Kürdistan'da terör estiren ordular kimin desteğiyle sürdüremekte katliamlar, silahlar nereden gelmektedir? TC ordusu kimin desteğiyle Irak topraklarını operasyonları sürdürüyor, kontrgerillaclar hangı ülkede dersini alı? Türkiye - Kürdistan'da bu öğrendiklerini uyguluyorlar? Daha başka soruya gerek yektar az konuş ortada. Kürt barışına ve köllük burjuvalarının platonik Amerikan aşkı dıvay ediyor. Bunun adı bir köllükten başka bir köllüğe geçişten başka bir şey değildir. G

Kontrgerilla Elazığ'da bayilere saldırıyor

Elazığ (Mücadele)- Kürdistan'da sosyalist basına ve sosyalist basını satan bayilere yönelik saldırılar devam ediyor. Bu saldırılar bir önceki de Elazığ'da yaşandı. Yaklaşık 1.5 hafta önce ilbaylara sosyalist basının dağıtımını yapanlara, bag bayi ve diğer bayilere yönelik tehditler gderak ediyor.

BAYİLER TEHDİT EDİLİYOR

Elazığ'da ilk olarak BBD (Birleşik Basın Dağıtım)'ın bag bayiğini yapan Hürriyet Dağıtım'a yönelik tehditler, bag bayinin sosyalist basının dağıtımını kesmesine yol açtı. BBD yetkilisi yaptığımız görüşmede gazetemize şunları söyledi: "Ben tüm basının yayınlarını satılmaması ve okunmasını karşı değilim. Ancak yapabileceğim bir şey yok. Bag bayim dağıtmak istemiyor, bir şey yapamam. Tuncel ve Malatya'nın dışında tüm Güneydoğu ve Doğu Anadolu'nun illerinde bu sorunlar yaşanmaktadı. Bag bayim sürekli tehdit aldığımız bayiler. Polisler de elverişli bakışları da bilmeyebilirler," dedi. BBD'nin bag bayi Hürriyet Dağıtım ise şu açıklamada bulundu: "Yaklaşık bir hafta boyunca sürekli telefonla tehditler aldım. Adamlar telefonda, satılmaması istemedikleri gazeteleri, Elazığ, Mücadele, Azadi, Yeni Ülke..." tekt tek sıraladılar. Satılmayacak köyü oldü dediler. Can güvenliğim yok. BBD can güvenliğim sağlanmadığı için. Bugün Diyarbakır'da

bayileri, arabaları yakıp bayi sahiplerini öldürüyorlar. Ben ne yapabiliyorum, üzgünüm ama dağıtmayacağım. Tehdit ederler kim öldürülür ise bilmeyorum."

Gündem gazetesinin bag bayiğini alan bir katabesi ise bize şunları belirtti: "Önceden sosyalist basının dağıtım ve satışını yapıyordum ama maddi sebeplerden önce kaçtım, daha sonra bag bayilik aldım. Önce de birçok tehditler alıyordum. İki haftadır Gündem gazetesini dağıtıyorum. 10'dan fazla bayi satıyor da ama şimdi dokuz bayi satışı kesti. Hepsi de telefonla tehdit aldığını söylüyor."

GAZETE BAYI ÖZKILI

KASETÇİLİK YAKINI

23 Aralık 1992 günü Şehitahlan Caddesinde bulunan Ozan Kasetçilik sosyalist basının satışı yaptığını iddia etti. Cıvırdaki insanlar olayı şöyle anlatıyor: "Sabah saat 3.30-4.00 sıralarında bir patlama oldu. Pencerele kırıldı. Üç kişiydi, başıncı kaçtı. İlafeyley arak dık ama bir saat sonra geldiler. Kapının önünde park edilen birkaç taksi de yangından hasar gördü." Ozan Kasetçilik'in üzerinde bulunan 5 kati apartmanın dış cephesi ise yangından hasar gördü. Olayda yaklaşık 100 milyonluk hasar meydana geldi.

Ozan Kasetçilik'in sahibi Haydar Kalman birkaç gün önce yapılan görüşmede

OZAN KASETÇİLİK
Kontrgerillanın Kürdistan'da sosyalist basına yönelik saldırıları, dağıtım engelleme, satıcıları tehdit ve işyerlerini yakma ekinde sürüyor.

"Bir haftadır sürekli tehdit alıyorum. Tehditleri telefonla yapıyorlar ve 'Satışa devam edersen sonun kötü olur sana bir hafta tanyörüz' diyorlar' demiş, en son pazar günü gelen telefonda 'Sen akanmayacaksın, görüşeceğim seninle' dedikleri belirlerek 'Ama ben satışa devam edeceğim, onları dinlemeyeceğim,' demişti.

Olaydan sonra gözaltına alınan ve 8 saat sonra serbest bırakılan Haydar Kalman gazetemize şunları söyledi:

"Sabah saat 4.00 civarında polisler evden beni aldılar ve dükkânımdan yandığını söyleyerek oraya götürdüler. Dükkânım önüne gittiğimde hiçbir şeyin kalmadığını, hepsinin yanıp kül olduğunu gördüm. Birkaç saat sonra karakola, emniyete talan götürüldüm. İfademin alınması gerektiğini belirttiler. Ben önceki suç duyurusunda bulunmak istediğimi belirttim. Ayle ve tehdit karıştı sözler sarfettim. Senin amacın ne. Olaya siyasî boyut veremeyebilirsin, şov mu

yapmak istiyorsun. Yangının kontakta kaynaklandığını söyle de olsun bitirir," dediler ama ben kabul etmedim. Kontakta kaynaklanmasını mümkün olmayanı açacağım açıkladım ama dinlemediler bile.

"8 saatte fazla karakolda kaldım ve bu süre boyunca polisler beni resmen sanık konumuna düşürdüler. Ama yine de ifademde iddia ettim, iddia etmedim. Şimdi dükkânımı temizleyip, yeniden açacağım. Böyle yapacaklarını tahmin etmişim ama saldırıya erken geçtiler. Bunu beklemiyordum. Gene yapılarca gene aklamı," dedi.

Elazığ'daki demokratik kitle örgütleri ve Haydar Kalman'ın üye olduğu EHAD-KAD olaya protesto ettiler ve maddi-manevi her türlü desteğe hazır olduklarını belirttiler. Mücadele gazetesi Elazığ bürosu sosyalist basına ve sosyalist basının dağıtımını yapanlara yönelik saldırıları konarak, Ozan Kasetçilik'in yakılması, protesto etmek amacıyla imza kampanyası başlattı. ○

Tepecik Köyü'nde katliam

Çatışma ve Köye Baskın

Diyarbakır (Mücadele)- Diyarbakır'ın Lice ilçesinde Tepecik Köyü yüzden fazla haneye sahipti. Sımdı yalnızca korucuların akraası olan 3 hane kalmış durumda. Bütün köy korucular ve jandarmalar tarafından yerle bir edildi. Tepecik köylüleri daha önce jandarma ve korucular tarafından "Burada bir tek silah patlasa da 'ni köyü yakaz'" şeklinde tehdit edilmişlerdi. Köylüler tehdit eden zorbalara, dediklerini yaptılar. 21 Aralık günü Tepecik Köyü yakınındaki yerleşim birim aracı durdurup, bir korucuyu öldürmek üzere kompu köyler olan Kırmaştık (Zogbini) ve Meşebağlar (Şketa) köylerinin korucuları tarafından basıldı. Baskın sırasında korucular, Nazileri arıtmayacak bir zulüm örneği sergilediler.

İlk gün saldıran Mehmet Yaşa, Veysi Yaşa, Fatma-Can, Dilek Demirel ve bir yarıncı Dilan Demirel otomatik tüfeklerle taranarak öldürüldüler. Korucular daha sonra birkaç evi ve bu evlere ait ağılları içindeki hayvanlarla birlikte yakdılar. Daha sonra köylüler, köyü terk etmeleri konusunda tehdit ederek gittiler.

İkinci Baskın Askerler Eğininde

İkinci baskın 20 Aralık günü geldi. Sabah erken saatlerde baskın yapıldı, askerler birlikler de katıldılar. Baskından kaçanlar korucuların arabaları olan 3 ev dışında bütün evleri köye yönelik bir imha operasyonu sırasında, köylülerin himayesiyle evleri ile birlikte yakıldı, talan edildi. Toplam 6 ton tütün yakılarak, sarımsan'ın tutulduğu, hayvanlar ağıllarında telef edildi. Köye gelen araçlar ise askerler tarafından yakıldı.

Yaralıları Anlatıyor:

Azize Göz, baskın sırasında misafiri ile birlikte evinde zorla çıkartılmış, kendisine köyü terk etmesi söylenirken diğer kadınlar arakları yakılarak yarılanmış. Sımdı Diyarbakır Devlet Hastanesi ortopedi bölümünde tedavi alıyor. "Ben eşimi kaybetmişim 7 çocuğum var". Evimi yakdılar, bizi taradılar. Aygımdan yaralandım. 3 gündür hastanede yatıyorum. Çocuklarımla ilgili habere alamadım." dedi.

Aynı bölüme tedavi gören Hacı Ateş ise şunları an-

Tepecik Köyü'ne 17-20 Aralık günleri köy korucuları ve jandarmalar baskın düzenlediler... Baskınlarda biri çocuk 9 kişi öldürüldü... 100'den fazla haneye olan köyde bütün evler, 6 ton tütün ve diğer ürünler yakıldı... Hayvanlar telef edildi...

Köy halkı zorla göç ettirildi...

Köy haritadan silindi...

latıyor: "20 Aralık günü sabah bazı köylülerle birlikte aklı bir yerde oturmuştuk. Daha önceki baskınlardan sonra köyü terk ederken olmuştuk. Bunları konuşuyorduk. O sırada, Kırmaştık korucuları geldiler. Biz ateş ettikler. Kendimizi yer attık. Bu arada başka korucular da geldi. 2 saat boyunca her tarafı askerler de gelmisti. Tümenlerini ve samanlarını yakıyorlardı. 30'a yakın keşimci telef ettikler. Öyleye doğru askerler de gelmisti. Onlar da korucularla beraber köyü yakıyarak başladılar. Birkaç gün önce askerlere köye gelip bulduğı silahları da almıştı. Eltimiz kolumuz bağı kalmadı."

Köye Saldırı Silahsızlandırdıktan Sonra

Yaptılar. Saldırlardan önce güpleri tarafından hazırlandığı askerler bir pekkile oturdular. Saldırlardan önce köyü arayan askerler köyde bulunan silahları toplayarak onları silahsızlandırmış, böylece köylünün direnme olasılığı ortadan kaldırılmış istemiş. İlk saldıran birkaç köyü dışında köyü terk eden olmuştuk.

İlk gün meydana gelen çatışmalarda yaralanmış yitiren bir milisin cenazesi, Lice'ye bağlı Lıcok Köyü'nde toprağa verildi. 3 gün yas ilan edildi. Bunun üzerine köy jandarmaları tarafından basıldı, çok sayıda insan gözaltına alındı. Köy meydanında toplanan köylüler, kar üzüne yatındı ve dövüldü.

Tepecik Köyü Haritadan Silindi,

Toplam Ölü Sayısı: 9

Tepecik Köyü'ne düzenlenen her iki baskında top-

Olğarşı, köylere yakma operasyonunda son dinemde korucuları da devreye soktu.

lam 9 köylü hayatını yitirdi. Köy şimdi bir harabeye dönmüş durumda. Yanmış hayvan leşlerini kokusu etrafı yayılıyor. Köye kimse sokulmuyor.

Tepecik, devletin Köy köylülerine yönelik olarak uyguladığı insansızlaştırma ve katliam politikalarının bir parçası. Kürdistan'da her gün böyle birkaç olay yaşanıyor. Köy halkının sındırmak için sürdürüldükleri bu kırsal savaş büyüdükçe kendilerini boğacak güç de büyüyor. ○

Cizre ve İdil'e bağlı köylerde operasyonlar

Diyarbakır (Mücadele)- 21 Aralık Pazartesi günü, Cizre ve İdil'e bağlı 3 köye askerler saldırdı. Köy korucularından da katlihl operasyonları sırasında, köylülere baskı ve işkence uygulandı. Eydalları talan edildi. Bazı köylüler gözaltına alındı.

İdil'e bağlı Yuvalı (Serahi) köyünden Hasan Hamarat, Hezri Hamarat, Sani Bilgic, İsa Karayel ve soyadları belirlenmemiş Abdullah ve Şahı adındaki köylüler gözaltına alındı. Cizre'ye bağlı Çukurbaz (Senat) köyünden ise Salih Tams, Mahmut İhsan ve Abdullah İhsan gözaltına alınarak şunı türden bir operasyonda yapıldığı İdil'e bağlı Muzeftok Köyü'nden gözaltılar konusunda ayrıntılı bilgi alamadık. ○

Devrimin dostlarına da düşmanlarına da halkın adaleti

Halka yaklaşımda esas alınması gereken ikna yöntemi yerine zorunlu askerlik, sorunlu vergi, cezalar ve talimatnameler gibi yöntemlerin esas olmaya başladığı yerde gerilla halka yabancılaşır.

Bugün ülkede yaşanan çatışmada bir kısım eylemlerin kimler tarafından yapıldığı birbirine karışmış durumdadır. PKK'nın sürdürdüğü eylem çizgisi, kontrgerilla eylemleriyle devrimci eylemlerin arasında bulunması gereken kalın çizgileri bulanıklaştırmış, kimi yerde ortadan kaldırmıştır. Bu bulanıklık kimi zaman PKK'nın kendi saf- larında dahi kafa karışıklığına yol açmak-

ta, bir eylemin kim tarafından yapıldığına ilişkin soruya farklı yerlerde ve farklı kişilerce birbirine zıt yanıtlar verilebilmekte- dir. Bu olayın bir başka yönü de 'eylem üstlenmedeki faydacı' yaklaşımıdır. Böyle bir yaklaşım ise bulunanın yerdeki halkın tepkisine göre üzeri örtülü ya da açıktan aynı eylemleri değişik, hatta zıt propa- ganda ve açıklamaların yapılabilmesi-

ne yol açmaktadır.

Milliyetçi pragmatist yaklaşımın "kur- şun adres sormaz" anlayışı bugünkü sü- recte kontrgerilla eylemleriyle devrimci eylemleri birbirine karıştırmış, 12 Ka- sım'da Diyarbakır Belediye Başkanı Tur- güt Atalay'ın yaralanması, koruma polis- nin öldürülmesi olayı bu bakımdan dikkat- çekici bir örnektir. Böyle bir hedefe yön-

elik olarak gerçekleştirilen cezalandırma eylemi Benxwedan Haber Ajansı tarafın- dan kontrgerilla eylemi olarak nitelendiril- miş, ardından da PKK Arned Eyaleti komutan- lığına üstlenilmiştir. Keza İstanbul'da bir süre önce gerçekleştirilen "vapur yakılma- sı eylemi" de kamuoyunda PKK'ya mal ol- muş ve aradan aylar geçmesine rağ- men PKK buna ilişkin herhangi bir açıkla-

Toplu taşıma araçlarını yap- larını saldırılar, kontrgerilla provokasyonları kolaylık sağlar.

Kürdistan

Savaş doğru politik hattı zorunlu kılıyor

Bugün savaş ilke genelindeki milyonlarca emekçinin ve halkların geleceğini belirli- yor. Kuvvetler ve ezilen halklar her gün her saat bu gerçeği soruyor. Bu gerçek bir yanda düşünceler, fedakarlıklar, örnek tavrılar mücadeleyi daha ileriye taşıyacak geliş- meler, diğer yanda baskı zulüm ve zorbalık var. Her ikisi de ülkenin içinde bulunduğu politik durumun genel hatlarını oluşturuyor. Kürdistan'da yaşananlar bu atmosferi dışına değildir. Köleleştirilme, sömürilme, ezilip yok etmeye karşı direniş ve başkal- dır, savaşın gelişen yanımlı oluşturuyor. Ancak sonuçlarının kesinliğini yine de uygulama noktası politikalar belirliyor. Sürecin ve halkın gerisinde kalmadığı durumda, gerilemele- rin sürpriz olmadığının pek çok örneğiyle biliniyor.

Emekçilerin ve ezilen halkların yaşadığı zulüm ancak, onları savasta geldiği noktaya, daha ileriye götürecek silahlıların donatarak hafifletilebilir. Savaş esas olarak politik bir tutumdur. Klasik deyimle savaşa namahallan nasıl ve nereye çevrileceğini politi- ka belirler. Politika da yanlışlık, elde bulunan en güçlü silahları bile etkisiz hale getire- bilir. Savaşa istinadlı ise doğru strateji ve taktiklerle, cesurca hamle yapmalıdır.

Kürdistan'da bugün süren savaşın karşı karışık kaldığı, tıkanıklık ve açmazlar bu noktada ortaya çıkıyor. Savaşın önümlü devrimci tarzda açmak, oligarşinin yakın sü- reçteki politikalarının karşısına yeni politikalar koymayı dayatıyor. Newroz'da tirman- san süreç buradaki devlet politikasının nasıl biçimleneceğini yeterince açık bir biçimde ortaya koyuyor. Devletin baskısı mücadeleyi bir yoldan kan kabına uğrattık, halle (istihlalini) edip geçirmekte. Bunun için de her türlü "kiriş" oyununa" başvurmaktan ces- kimmiyor. Açtığı psikolojik savaşın kazandığı boyut da buna ilağlidir.

Bu savaşa devrimci ve ulusal örgütlenmeler açısından gösterilebilecek en büyük za- af politikaşıktır. Mevcut duruma denk diğer politikaların türlemeyişidir. Gerilla- lar ve halkın nasıl vuracağı, nasıl karşı koyup direneceğini bilememesi, kendi güveni umutsuzluğa ya da "ne yapabiliriz ki" ile dönüşmesi demektir. Bu dönüşüm sanıldığı kadar zor değildir. Zaten devletin psikolojik saldırılarının arkasındaki niyet de budur. Bugün Kürdistan'da devletin ortaya koyduğu politikalar karşısında ancak "caresizlik" ile özdeşleşen gelişmeler halkın savaşmak ya da savasılmamak istediyle il- gili olduğu söylenemez. Çünkü Kürdistan'da halk savaşıyor. Burada halkın en önemli sorunu ne yapacağını bilememesidir. Örgütlenmeye karşı baş gösteren "güven bulaş- maması" ortadan kaldırılmalıdır.

Halk politikaşıktır. Saldırıya nasıl karşılık vereceğini politikayı nasıl tirmandıra- caktır bilmez kişiler. Serhildanlar, hepken katırmalarla geçen süreç bir noktaya geldi- liktendir. Artık serhildanlardan da önümlü kapad. Filistin Intifadası ders verici bir örnektir. Taş atan lütfetilde hep ve silah kınayan duruma gelemezken kendi kendinin intifa- dı katır. Gelişmeler Filistin hareketi ile büyük benzerlikler taşıyor.

Sürecin önümlü açılması yolu halka nasıl direnileceğini, nasıl savasacağını somut olarak göstermektedir. Hiçbir düşman bir halkı toptanıyla gücileri şehirlere kıştırmak- ta almaya, gündüz üçten sonra sokaka çıkartmamaya gücü yetmez. Hiçbir saldı- rı başına eylemler mahallelerin altını üstüne getirmeye yetenecek olamaz. Yeterli her girdi- ği yerde ona istediğini rahatça yapma fırsatı vermeden örgütlü bir direnişle karşılaşıp. Çinkü eğer bedel teslimetmek hiçbir saldı- rı bütün halkı öldürmez.

Kürt halkı hiçbir vermekten korkmuyor. Engel olan bu değildir. Newroz'da hazırda ve hazır olduğuna da filen gösterdi. Engel olan bir kez kuzandığını sonra bir gün öyle bir gün öyle politikaları yaşıyor yolda kalma korkusudur. İstikrar ve örgüt yoksunluğa- na duyduğu güvensizliktir.

Tunceli'den

Yurtseverler Dersim'de olumsuz gelenekleri sürdürüyorlar

Kürdistan'ın hemen her yerinde ken- dini gösteren ve T.C'ne katilim ve bas- kılan karşısında göç etme, köylerin bo- galması, örgütlülükten ve direnişten kaçma gibi olgular mücadelenin önünde birer engel olarak durmaktadır. Ortaya çıkan böyle bir tablo da esas olarak dev- rimci ve yurtseverler kendilerini sorgula- yarak, sonuna doğru teşhis koymalı ve bunları ortadan kaldıracak politikalar be- lirlemelidir. Bunlar yapılmıyınca da bu- ğün Dersim'de olduğu gibi özellikle ge- nillarla halk arasında ilişkiler kısırlı- ğı, genillaya güvenilme, inançsızlık, kararsızlık gibi sonuçlar ortaya çıkmış ve halıkta, "iki ateş arasında kaldık", "yanlış yapıyoruz", "ne yapacağımızı şaşırдық" gibi edimler yaygınlık kazan- maya başlamıştır.

Bütün bunlardan şüphesiz halkın ge- nillayı desteklemesi anlamı kaçınma- malıdır. Sonunda sonra halka olan ilişki- lerinde, gerilla sonuna halka olan ilişki- lerinde, Tunceli'den beri bu konuda yurt- sever hareket tarafından olumsuz bir tu- tum izlenmektedir. Nitekim bu tutum bu- gün Tunceli'de olumsuz bir gelenek ola- tak varlığını sürdürmektedir. Halkı dönü- ştürme, politikteştirmekte çok bilgi akış- ını sağlanmasını ya da maddi anlamda bir yarar sağlanmasını ile yetinilmekte, bu da uzun vadede olumsuz sonuçları or- taya çıkmasını neden olmaktadır. Tabii bu sonuçlar bir bütün olarak değerlendiril- diğinde halkın "devrimci adaletle" olan güven duygusunun da zedelemesine

yol açmaktadır.

Bütün Kürdistan'da olduğu gibi dev- rimci adalet sorunu Dersim'de de bir ya- ra olarak sızlamaktadır. Devrimci adalet halka mal edilebilir, halkın kavrayışına sunulduğunda, devrimci şiddet ile halkın adalet duygulanı birleştirilebilirliği oranda "halkın adalet" olabilir. Bunlar göçten sonra tutulup eylemlerde kolaylıkla ka- çıldığında halkta genillaya karşı güven- sizlik ve şüphe başa göstermektedir. Örneğin, sıradan bir köylüyle işbirlikçi olarak nitelendirilme cezalandırıldıktan sonra hata yapıldığının söylenmesi ve üstelik kimi zaman buna bile gerek du- yulmaması halkta güveni ebitte sar- sacaktır. Olanları halkın görmeyeceğini düşünmek hem hayalîdir.

Halki sadece "tammamamelerle" yö- netmeye kalkıp, inandan, benimsenip kavramaktan uzak kalınması da olayın bir başka yönüdür. Dersim'de ina- teminden uzak olarak sürdürülen bu po- litikalarda, "TC'ye askere gönderile- zezalandırılacaktır", "Dersim halkı Kürtür" o halde Kürdistan'ın bağımsızlığı için savasılmak", "gübisinden milliyetçi, da- yatmacı yaklaşım ile se hem bu olu- msuz politikaya örnektir, hem de bu poli- tika süren savaşa zarar vermek, halkı gerilla dan şüphe ettirmek. Halka karşı yaklaşımda açıklık, devrimci adalet ko- nusunda sağlam, açık, net ve devrimci ilkelere dayanan bir çizgi izlenilme- sinin sonuçları 21 Ekim günü Mazgirt, Dedebeğ Köyü'nde yaşananlardan orta-

İkna yerine dayatmacılık

Yurtsever hareket halkı örgütlemeye ve harekete geçirme noktasında da yanlış yaklaşımlar sergilemekte ve bunun sonunda da halkın tepkisine yol açmaktadır. Bunun en somut örneği vergilendirmedir. İnsanlara, "Madem savagıyorsunuz o zaman vergi verin" diyerek onları kaldırabileceklerinden daha fazla miktarlarda vergi biçerek bunları onlardan istemek, halkı zor duruma düşürmektir. Vergilendirme politikası da devrimci adaletle olan güden duygusunu sarmalayacak, ilkeleri ve çerçevesi belirlenmiş, insanın maddi durumlarını dikkate almayan bir ihenk kazandırarak halkların tepkilerine yol açmaktadır. Böyle olunca da halk kendisine biçilen vergileri "adaletsiz" olarak nitelendirebilecektir. Burada esas sorun devrimci adaletle olan güveni, nancı pekiştirerek uygulamalar yanında, halkın gönüllü katılımlarını sağlamakla ilgilidir. Bu ise, izlenen politikaya doğrudan ilgilidir. Bu politikanın keyfi bir biçime bürünmesi ise, halkın devrimcilerin adanet anlayışına olan duygulanın zaafa uğramasına doğrudan ilgilidir. Sorunun doğrudan bağlantılı bir diğer boyutu da halkın mücadelesine ve örgütlenişine karşın suyu ve yaptırımların doğurduğu tepkilerin bunlara verilen cezalandırma keşifleridir. Örneğin kepenk kapatma eylemlerinde kepenkleri kapatan sarmaya esnafı verilen cezalar ve bu cezaların yükseltildiği esnafı eyleme dahil etmekte fakat onu eylemin gerekliliğine, haklılığına ikna etmemektedir. Bunun sonucu olarak birçok yerde esnaf asker ve polislerin gani kepenk kırmasını ve bu bahane ile dükkanını açmayı bekler duruma gelmiştir.

PKK, Atalay sulkaştı önce kontrgerilla eylemi olarak nitelendi, sonra üstlendi.

ardından olumsuz gelişmeler her zaman gündemdedir.

Örneğin son zamanlarda askere gitme çağrısı ve askere gidenlerin suç işleme çağrısı ve ihanet ettiği biçiminde bir açıklama yapıldı. Bu açıklamaya göre askere gidenlere ceza kesilmesi söz konusudur. Bu, para cezası ise 40-50 milyona kadar varmakta ve daha çok da emekli askerleri zor duruma sokmaktadır.

Muhbirlik ve işbirliği gibi konularda caydırıcı rol oynayan cezalandırma eylemlerinde, gerekli olan ilkel ve sabırlı araştırmanın ve soruşturmanın olmaması dayatmacı yaklaşımlardır. Eskiğin halkı karşısında, "öldürülmüşse mutlak suçludur" dedirtilmesinde, kimi yerleri yerini şüpheye bırakmıştır. Özellikle son dönemde sıradan insanların ölümüne cezalandırılması sıkça yaşanmaktadır. Herhangi bir araçta rastgele taranan insanlar daha sonra kendi taraftarları olarak kıyılabilirler. Cezalandırma eylemlerinde bu kolaycılık, gerekçe, aslı işbirlikçilerin bulunup bulunmadığını zorlaştırmakta ve birçok yerde işbirlikçilerin ellerini kollarını sallayarak dolaylı olarak ortamı hazırlamaktadır. Kolaylığın giderek gelişmesi ile birlikte devlet memurlarına yönelik eylemler de, bu kesime ilişkin ayrıyından dolayı artmaktadır veya bu kesimdeki eylemlerde yanlış hedeflerin sayısını artırmaktadır. Diyarbakır'da Çınar ilçesinde köy öğretmenleri olarak görev yapan öğretmenler bir öğretmen bu şekilde öldürülmüştür.

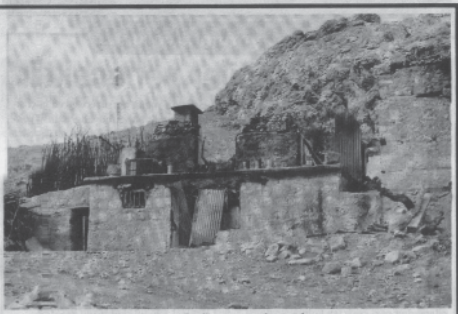
Cevizdah Köyü, 2 Ekim 1992.

ma yapmamış, geçtiğimiz günlerde ise yurtsever basında çıkan bir "haber yazısında" söz konusu "olay" "kaza ile yanan vapur" biçimiyle yansımıştır. Üstelik bu haberin dayandığı temel de "mahkemenin verdiği karar" olmuştur. Yani yurtsever basının atığı bağışla, kullandığı üslupla, halkın varlığıyla adeta vapur yağılmasının "kaza ile gerçekleşen" bir olay gibi vermisi, dahası bu olayın herhangi bir örgütle ilişkisini olmadığının imajını yaratmıştır. Bu olayın "kaza mı", "trajedi mi" olduğu ya da kim tarafından gerçekleştirildiğini bilemeyiz. Ancak burada üzerinde durulması gereken nokta, devrimci bir örgütün ya da yurtsever bir yayın organının konuya bu biçimde yaklaşmamasıdır yanlış mantıktır. Devrimci bir örgüt yaptığı bir eylemi açıkça üstlenir. Günahının, sevabının sorumluluğunu alır. Kendisiyle ilişkili olmadığının halde kendisine mal edilmek istenen bir "eylem" ya da "olay" yine aynı netlikte açıklar. Bir devrimci bir sorumluluktur. Üslusal harekette bu yaklaşım "bir tek" ya da "gündem kaçırma" sınırlı değildir. Tersine, sistemi olarak sergilenen bir anlayışın ürünüdür. Bu anlayış ise özünde zeminini milliyetçi-dayıca mantıkta bulmaktadır. Kürdistan'da birçok eylemin benzer biçimde bulanık olarak ortada

durması da yine bunun sonucudur. Aynı mantık eylem biçimlerine ve hedeflerine de yansımaktadır. "Kürşun adres soramaz" anlayışı kahvehanelere, otobüs yolcularına, korucu ailelerine, şirketlerin mühendislerine, öğretmen ailelerine, vapurlara kadar uzanmaktadır. Bu da devrimci eylemlerde bulunması gereken natiliği ve devrimci eylemlerle provokatif eylemler arasında bulunması gereken kalın çizgiyi ortadan kaldırmaktadır.

Diğer yandan halkla olan ilişkiler kimi yerlerde bir "tatlatma" dizesi haline gelmiştir. İnsanların politik olarak kazanılması yerine verilen emirleri yerine getirmeleri yeterli görülmekte, emirleri yerine getirmeye ise çeşitli cezalar biçilip kararların hayata geçirilmesi sağlanmaktadır. Bugün yurtseverlerin Kürt halkına karşı yaklaşımlarından arızalardan dolayı Kürdistan'ın kimi yörelerinde göçler yaşanmaktadır.

Halka yaklaşımda esas alınması gereken ikna yöntemi yerine zorunlu askerlik, zorunlu vergi, cezalar ve tatlatmalar gibi yöntemlerin esas olmaya başladığı yerde genil halkı yabancılaşır. Çünkü genil her zaman için kendisinin daha üstün bir düşmana karşı halk kitlelerinin desteğine yaslanmak zorundadır.

DEDEBAĞ KÖYÜNDE ÖLDÜRÜLENLERİN EVİ-PKK eylemi üstlenmediği halde, yörede köylülere "Biz yaptık" diyorlar.

ya çıkmaktadır.

Maz-girt'e bağlı Dedebağ Köyü, 21 Ekim günü kendini PKK'lı diye tanıtan iki kişi kaçtın 6 kişi tarafından basılmış, iki kişi çocuğu, beş kadın, beş erkek 12 kişi öldürülmüştür, 4 kişi de yaralanmıştır. Köyü basan kişiler iki ailenin evlerini arayıp parça, altın ve altı tükelenmiş altından sonra, 20.11.1992 günü Peri Sulkaştı bölgesinde PKK'lı genilinin cesedini kimin bulduğunu ve karakola neden teslim ettiğini sorarak iki aileyi kurguna dözdüler. Ardından evleri yakıp, evin yanındaki deriye, cezalandırmanın öldürülen genilinin üzerindeki dokümanlarla birlikte karakola teslim edildesinden dolayı gerekçeyle genilinin belten bir bildiriyi askılarına koyan köyden geçtikiler. Bu olay başında "PKK eylemi" olarak yer aldı. 122 günlük bir sessizlikten sonra 3 Kasım 1992 günü PKK, Gündem gazetesinde "bir açıklama yaparak, eylemi kendilerinin değil kontrgenilinin gerek-

leştirdiğini belirtti, "Biz yapmış olsaydık üstlenirdik. Üstelik onların öldürülmesinde hiçbir çıkarımız olmaz." demisti. Buna karşın Tunceli merkezde bağlı köylerde PKK genilinin halkla olan konuşmalarında eylemi kendilerinin yaptığını, bundan sonra da yapacaklarını söylemekteydiler. Buna karşın yurtseverlerin olayın aydınlatılması için hiçbir somut adım atmamışlar ve olaya ilişkin bağlayıcı bir açıklama yapmamışlardır. Sanki olay bilinci olarak ortada bırakılmaktadır.

Bu eylem çizgisi ve eyleminin halka anlatılması, gerçeğin bütün açıklığı ile ortaya konulması yapılmayınca genilinin herhangi bir eyleminin ardından, yurtseverler dahi "Acaba bizimkiler mi yaptı yoksa kontrgenil mi?" şeklinde tereddütler yaşamakta, halk arasındaysa, "Genil de yapsa, kontrgenil de yapsa lanet olsun." düşüncesi yaygınlaşmaktadır.

Daha fazla cesaret, örgütlülük ve dayanışma

Son söz direnenlerin olacak

Burjuvazi açık açık "ücret zamlarının enflasyonun altında olacağını" ilan ediyor. TİSK sendikaları işbirliğine davet ediyor. Yaptıkları çağrı sanı sendikalarla bir olup işçi direnişlerinin ve taleplerinin önünü kesmeye yöneliktir. İşçiler buna karşılık kendi güçlerini toparlamalı, kendi örgütlülüklerini oluşturmali. İşçi komitelerimiz, grev komitelerimiz olmalı, grevlerin direnişlerin komutasını ele almalıdır.

İşçi kıyımına karşı işçiler işgal eylemleriyle cevap veriyorlar Bayrak Mersin Belediye işçilerinin elinde dalgalandı...

Üç günde dört işgal

Mersin Belediyesi'nde 1500 işçinin işten atılmasıyla başlayan direniş kısa sürede işgal eylemlerine döndü. Mersin Belediye işçileri art arda Sular İdaresi'ni, SHPyi, Belediye Binası'nı ve Yeni Hal Binası'nı işgal ettiler. Halkın, işçi ailelerinin ve Liman işçilerinin aktif desteği alan direniş gücünü kabul ettirdi. Ve belediye yöneticilerine geri adım attı. Direniş işten atılan 1500 işçinin tekrar işe alındığını açıklamasıyla sonuçlandı.

■ Seçimlerden önce Mersin'i "5000 kişiye iş, 25 bin kişiye yemce" yazılı afişlerle donatan "sosyal demokrat" Kaya Multu, yönetime geldikten sonra güvence yerine belediye yönetiminin 1500 belediye işçisini işten çıkarması direniş başlatan kıvılcım oldu.

■ 14 Aralık'ta işe son verilen belediye işçilerinin bu saldırıya verdikleri ilk yanıt hemen ertesi gün 2500 kişilik bir kitle halinde işçi aileleri ve kalabalık bir halk desteği ile kendilerini belediye önünde zincirlemeleri oldu. Bel-Der'iler de kendilerini zincirleyerek eyleme aktif olarak katıldılar. "Para yok" gerekçesini öne süren Belediye Başkanı Kaya Multu'yu yalanlayan belediye işçileri, belediye büfesindeki 1 trilyon 150 milyon zevk ve eğlence, gezilerde harcadığını ele geçirdiler. İşçiler "Açlara yardım adı altında Somaliye asker gönderen ancak bizleri açlığa iten hükümeti kıyıyızdır", "Hükümet istifa" diye haykırıyorlardı.

■ Direniş 16 Aralık'ta Sular İdaresi binası ve SHPyi işgal biçimiyle sürdü. İşçiler 17 Aralık'ta belediye binasını, 18 Aralık'ta da Yeni Hal Binası'nı işgal ettiler.

■ İşgalden işgale koşan Mersin Belediye işçileri sorunlarını halka anlatmak için bildiriler dağıttılar, toplu konuşmalarla halkı aydınlatıyor. Bu arada Ankara'ya Başbakan Yardımcısı İnönü ile görüşmek için bir komite gönderdiler.

■ Kazanan, işçilerin karatılığı ve emekçilerin birliği oldu. Kendi yöntemlerini ve güçlerini dayatan işçiler taleplerini kabul ettirdi. Belediye Başkanı Kaya Multu atılan işçilerin tekrar işe alındığını açıkladı.

İşgal geleneği bir bayraktır. Mersin Belediye işçileri onu hakkını vererek taşıdılar

■ İşçi sınıfının işgal geleneğini bir yenisini daha eklemek Mersin Belediye işçilerine düştü. Grev ve direnişler yayılınca Mersin'den ses veren işgal eylemleri bütün işçilere ulaştıran bir direniş mesajıdır. Belediye işçileri DISK başı Genel İş ve Türk-İş bağıli Belediye İş arasındaki kavga'ya "Yaşasın İşçilerin Birliği" sloganıyla cevap vererek kavgalıdan özgüçlerini yarıyorlardı. İşçilerin kendi örgütçüleri "İnsan konuşsa konuşa anlaşıyor" diyor Belediye İş ve Genel İş'in geriliğini, işçilerin üçte birini kapı dışarı koymak isteyen belediyenin zorbalığını yendi. Kazanan işçiler oldu.

Bugün kamu sektöründeki 124.000 işçi hak mücadelesi veriyor. Bu direniş dalgalanımın başını devrimci işçi eylemleri ve işgaller çekiyor. İşçi hareketlerinin önünün açılması ve var olan

kazanımların korunabilmesi radikal, kararlı, ciiretli ve politik hedefleri olan eylem biçimleriyle olanaklıdır. Direniş düşmanlarının öreceği duvarlara karşı uyanık olmalıyız. Bunu yapacak giice sahip olduğumuzu aklıdan çıkarmamalıyız.

yorum... yorum... yorum...

Zorlukları işçiler yenecektir

İşçi kıyımları, toplu sözleşmeler, direnişler açısından yoğun bir süreçten geçen işçi sınıfının, kendi ayakları üzerinde hareket etmesinin dışında başka bir alternatifi yoktur. Türk-İş çizgisi ve reformizm çözümsüzlük üstüne çözümsüzlük üretiyor. İşçiler ancak ve ancak örgütlerini ön plana çıkardıkları ölüde kazanıyorlar. İşte sendikalar için "Sizlere inanmıyoruz" diyor Mersin Belediye işçilerinin işgal eylemleri bu inanca dayandı.

16. Genel Kurul'da Şevket Yılmaz'ın yerine "değişim" grubundan gelen Bayram Meral ve Şenai Denizler'in "Türk-İş değişecek", "1993 genel grev yılı olacak" türden sözleri boştur. İşçi hareketinin yeni direniş örnekleri ve politik güç atılımı güstercekleri, kazanma olanaklarını arttırdığı bir süreçte Türk-İş'in bu "değişiklik" vadinde asla kendimizi kaptırmamalıyız. Çünkü bu yöneticiler işçilerin çok yakından tanıdıkları kişilerdir. Türk-İş'te değişen ise kafa yapıları değil, isimlerdir.

Kendi işkolunda kapı önüne konulan birlerce işçi için sessiz kalmaktan başka bir şey yapmayan Bayram Meral inandırıcı değildir. Zonguldak işçisini 90'da Ankara kapılarında geri çeviren koltuk sevdalı Şenai Denizler için de aynı şeyler geçerli.

Her dönem "eylem yapaçaz" diye işçilere beklemeçilliği kasmakla tıranlara, işçiler kendi eylemi ve yaratıcılıklarıyla cevap vermesi, sendika yöneticilerinin eylem eylemleri, eylem kararları haline getirme yönünde zorlanmalıdır.

Bugün Mersin işçilerinin başarılı direnişinde, Zonguldak Belediye işçisinin, Petkim işçilerinin eylemlerinde, siyaset korkusu yanan ve "konuşa konuşa anlaşılır" diyor süde sendikaların payı olmaz. Dün Kağıthane ve Kartal Belediye işçilerinin başarılarında olduğu kadar, bugünkü direnişlerdeki olumsuzluklarda en büyük pay yine işçilerin kendisindir. Nerede bir olumsuzluk ve eylemi geriletme varsa, sendika ağalarının erodaki rolu ön plandadır. 12 gün süren Kütülcükmece Belediye işçilerinin eylemlerini geçen ay sendika yöneticileri kirdi. Her şey hazır olduklarını belirten işçiler bu sendikacıları bir engel olarak görüyorlar.

Sermaye onun üstüne onun üstüne DISK ve Türk-İş, TİSK Başkaları işçi işveren zirvesi ömüyor. İşçi düşmanlığının pervası boyutlara çıkarak patronların "dışa koğ" arayan sendikacıları işçiler bir kenara itip kendi yollarında yürümektedirler.

Siyasi iktidarda kök söktürmek, sendika ağalarının koltuklarını onlara dar etmek için kendi haklarımızı takipsizlik kendimiz olmasından başka seçeneğimiz yoktur. İşçiler haklıklarına inanıp özgüçlerine yaslandıkça daha çok yaratmakta, kazanma şansını o denli artırmaktadır. Sürecin işçilerin önüne koyduğu sorunların aşılmasında daha çok örgütlülüğü gerektiriyor. Gündemimize giren direnişler, eylem komiteleri, dayanışma komiteleri, grev komiteleri oluşturmaları dokuları, safaları sıklaştırmamız, mücadeleye inanç ve inatla sarılarak olumsuzlukları bu çizgide aşmamız yüküldür. Unutmayalım Mersin Belediye işçilerinin başarısı bu temeldeki bir başarıdır. Zonguldak, Mersin ve Petkim dayanışmamızın güzel örnekleriyse budur. "Nasrî elerim" birbirlerine destek olması, ortak çıkarları ve kazanımları anahtarlarıdır. Bu başarıları başları katmak, Mersin Belediye işçileri gibi olmalı, zincire yeni halkalar eklemek bizim elimizdedir.

(Pusulâ)

Halk üretiyor, ama tüketemiyor

"K" elle kulak yerinde" bir halk deyimidir. Halk, bu deyim kullanırken, karşısındaki insanın iyi beslenip semirmediğini anlatmak ister. Bu deyimde çoğu zaman ince bir alaycılık ve karşısındaki insana, deyim yendiyse "tağ atmak" vardır. Halkın kend etrafında günlük ihtiyaçlar içinde kullandığı bu deyim, toplumsal ilişkiler söz konusu olduğunda, bir anlamda kapitalist sisteminde sömürücü sınıfın durumuna denk düşer.

Kapitalizmde, ülkeyi egemenliği altında tutan burjuvazinin ve bu egemenlikte ona yardımcı olan diğer sınıfların hepsinin "kellesini kulak yerindedir". Yani bunlar sömürürken iyi semirirlerdir. "Kellesi kulak yerinde" olması ise, her geçen gün biraz daha fazla yoksullaşan emekçilerin durumudur. Çünkü kapitalizm, yoksullara karşı acımasız olmayan bir düzendir. Birilerinin "kellesinin kulak yerinde" olması için, birçokunun "kellesinin kulaklığının uçurulması" gerekir.

Biri y hlyor, çoğu bakıyor

Türkiye'nin gelir dağılımı "sistemli" ve "sürekli" olarak emekçi halkın aleyhine bozulmuştur. Kalkınma süreci içinde gelirden aldığı pay, giderek azalmaktadır. Yapılan araştırmalara, özellikle 1980-1990 yılları arası, gelir dağılımının sabit ve dar gelirli aleyhine yöne doğru bozulduğunu göstermektedir. Geniş kitleler açısından da, yoksulluğun ve "yoksulluk riskinin" artık yaygınlaştığı söylenebilir.

Bölünme-ölümüne karşı emekçilerin ise özellikle 1980'li yıllarda hızlandığı, hemen herkes tarafından kabul edilen bir gerçektir. Ulusal gelirin bölünmesinde, dengeyi ya da dengeye yakın bir ortaya çıkaran en önemli faktör, maaş ve ücretlerin ulusal gelir içindeki hacrimidir. Bu hacmin daralması, bir yandan yoksulluğun ve sefaletin artması, diğer yandan burjuvazinin "parasına para katması" sonucunu doğurur.

Türkiye'de maaş ve ücretlerin milli gelirdeki payı 1972 yılında % 37 iken, 1988 yılında % 14'e kadar düşmüştür. Aynı şekilde küçük üreticinin hakim olduğu tarımın payı 1972'de % 29 iken, 1988'de % 17'ye kadar gerilemiştir. 1991 yılında ise bu düşüş yaklaşık % 20 oranında daha azalmıştır. Bunun anlamını basit ve somut bir örnekle ifade etmek gerekirse, 1973 yılında üç ekmeğin almak için yaklaşık 40 dakika çalışması gereken bir işçi, 1991 yılında aynı miktarda ekmeği alabilmek için 104 dakika çalışması gerektiği anlamına gelir. (Bazıların) işinin, mevsimin, küçük üreticinin ve köylünün bu kadar kısa süre içinde bu kadar kargya uğraması ise tesadüf değildir.

Kapitalizm ve ulusal gelir ve emekçilerin çarına tikanan ot Ulusal gelir, bir yıl boyunca bütün

toplum tarafından üretilen toplumsal ürünün, o toplum içinde yaşayan bireylerin tüketim ihtiyaçlarına ve toplumun genel olarak üretilme kullandığı araçların yenilenmesine, geliştirilmesine ayrılan bölümdür. Bunu kısaca bir yıl boyunca halkın ürettiği ama diğer olarak tanımlayabiliriz. Kapitalizmde "iletişimler, ulusal gelir" devletin tüm yurttaşlarının geliri" olarak göstermeye çalışır. Bundan amaçlanan bellidir. Ulusal gelirin yaratılmasında hiçbir katkısı olmayan burjuvazi de böylece bu gelir içinde söz sahibi olur. Oysa gerçek böyle değildir. Kapitalizmde ulusal gelir sadece maddi bir hulk yaratan emekçiler üretir. Buna küçük üreticiler de dahildir. Ancak sıra bu gelirin bütün bir ülkede yaygınlaşmasıyla gelince, üretken her zaman "üvey evlat" gibi kalır. Ona düşen dilim sürekli incir. Burjuvaziye, toplum ağalına ve diğer sömürücü sınıflara gelince söz değişir... Onlar ulusal gelirin kavgalıları yerler. Bu gelirin dağılımını devlet yapar ve devlet onları devledir.

Ulusal gelir vergiler ve hizmet ödemeleri yoluyla paylaşılır. Fiyatlar da bu paylaşımın önemli bir yere sahiptir. Çünkü vergiler, piyasada oluşan fiyatlar, emekçilere ödenen ücretler sömürünün asıl kaynaklarıdır. O yüzden, kapitalizmde ücret ve maaşlar geriye gider, fiyat ve emekçilerin ödeyeceği vergiler ise ileriye...

Pamuk eller cebel

Ulusal gelir devlet tarafından, devlet bütçesi eliyle dağıtılır demiseler. Devlet bütçesindeki destek büyük ölçüde yama küldüğüne, devletin "Bu halk zaten vergi vermiyor... Biraz daha vergi versin..." anlayışıyla, hadi bakalım pamuk eller cebel demesi boynuna değildir. Ellerin halkın cebinden çıkartmaları, kendi ceblerinden ise akrebi sıkı etmezler. Örneğin

Türkiye'de emekçilerin ödediği verginin ulusal gelir içindeki payı son iki yılda yaklaşık % 5 oranında artarken, aynı sürede halkın ulusal gelirden aldığı pay yaklaşık % 22 oranında azalmıştır. Bu oranlar, devletin sadece alrı teli ve emeğinden vergi aracılığıyla gasp etmektedir. Bunun dışında, enflasyon ve ücretlerden aldığı da cabası...

İktidarı "ekonomide demokratikleşme" diyerek sunduğu ve daha önceki sayıya ulaştırıldığı "vergi reformu" paketini çoğu olarak öne sürdükleri "dar gelirli" vergi dışı bırakma" hiçbir zaman gerçekteleşmez. Ülkemizdeki iki küsar yıldır iktidara gelen herkes, buna benzer vaatlerde bulunmuş, ancak hiçbir bu konuda bir adım atamamıştır. Atamaz da... Çünkü onlar için bunu yapmak, bindikleri dalı kesmekle eşanlamdardır.

Emekçi halkın ulusal gelirden aldığı payı artırmının tek yolu vardır. "Ağacı kökünden yıkmak" o

Satıyoruz, satıyoruz, SATTIK...

"Ülke kalkınmasında sürekliği sağlayacak kaynakları rekabetçi bir biçimde kullanacak" özelleştirme programı'nın bir aşaması daha gerçekleştiriyor: Süt Endüstrisi Kurumu satış sunulu- yor..."

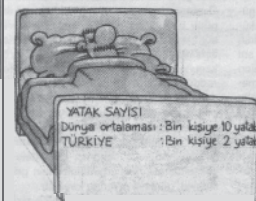
Yukarıdaki satırlar bir süre önce gazetelere verilen ve halen yayınlanmaya devam eden ilanlardan alındı. Bu ilanlar "KİT'leri özelleştirme planı"nın bir parçası olarak, 1963 yılında kurulmuş ve şimdiye kadar çeşitli yerlerdeki 34 fabrikayla faaliyet gösteren SEK'in satılması amacıyla hazırlanmış. SEK devletin izlediği yüksek faizli kredi politikası hesabına katılmadığına ve ürünlerin alım talep gözü önünde olduğuna, şu anda mevcut KİT'ler içinde en karlılarından sayılabilir.

Bugün, KİT'lerin özelleştirilip özelleştirilmesinde esas olarak halkın bir çıkarı yoktur. Sorun, düzenin ve düzenin çeşitli kurumlarının emekçileri sömüren bir özelliğe sahip bulunması ve ülkedeki hakim sınıflara hizmet etmesidir. Bu noktada iktidarın ekonomik programında yer alan özelleştirme ya da özelleştirme planı halka bir fayda sağlamayacaktır. Bu programın esas amacı, KİT'lerde çalı-

şanları kapı önüne konması ve KİT'lerin tekelci burjuvaziye hibe edilmesidir. Yoksa KİT'lerin bu hayile kâr m, zarar m ettiği kimsenin umurunda değildir.

İktidar KİT'lerin satış konusunda "Ekonominin kamburunu atıyoruz", "Ülke kalkınmasında sürekliği sağlıyoruz" derken yalan söylüyor. Eğer söyledikleri doğru olsaydı, işe en verimli ve karlı KİT'lerden başlanmalıdır. Şimdiye kadar satılan ve özelleştirilen hiçbir KİT zararda değildir. Ve daha önemlisi, bu özelleştirmeler sonucunda ya "işsizliğe önemli katkılarla bulunulmuş" ya da halk doğrudan ya da dolaylı olarak tüketimdeki söz konusu KİT'lerin ürünlerine daha fazla para ödemek zorunda kalmıştır. Şimdi özelleştirme sırası gelen SEK'te de durum farklı değildir. Örneğin, SEK'in 2800 TL'den alarak 6400-9000 TL arasında satışta süttün kilogramı, özel sektör 1800-2000 TL'den alarak 10.000 TL'den satıyor. SEK'in özel sektöre devredilmesi birlikte, özel sektörün alım rakamlarını aşağı, satış rakamlarını yukarı çekmesi sürpriz olmayacaktır. Bununla birlikte, sadece bu kuruma çalışan emekçi işsizlik karşı karşıya kalmayacak, süt üreticileri de tekelci burjuvazinin insafına bırakılacaktır. o

Sağlık giderimiz 40 doların altında

● DYP-SHP koalisyonu, hiçbir sorun çıkmazmış gibi, halkın sağlık sorununda da, sağlık için söz tutmadi. Her şey "eski tas eski hamam", sürüp gidiyor. Bu 1993 yılı için hazırlanan bütçede de görüldü. Bütçenin en "garip" kalemlerinden biri de, sağlığa ayrılan bütçe.

● 1993 bütçesinde sağlığa ayrılan pay, 1992 yılının daha gerisinde kaldı. 1992 yılı içinde ortalamaya olarak kişi başına sağlık gideri için yüzde 40 dolar harcandı, 1993 yılında bu rakam, % 10 oranında azaldı. İktidar, bu uygulamayla emekçi halkın sağlığını "diz çöktürmeye" kararlı görünüyor...

KÜRDİSTAN'DA İŞE DOĞAN HER 1000 İŞBEKTEK YAKLAŞIK 105'İ ÖLMEKTEDİR

Topraklar kıraç d

"Onlar ki toprakta karınca
suda balık
havada kuş kadar çokturlar.

korkak
cesur
cahil
hakim
ve çocuktlar

ve kahreden
yaratıcı ki onlardır
destanlarımızızın onların maceraları
vardır!"

Nazım Hikmet, şiirinde halkı bu düzeyle tanımlıyor. Son dönemde sözde aydın ve sanatçıların kimeri halkı yeni den tanımlayama kalkışırken Ebu Bava varı bir tavır içine giriyorlar. Bilindiği gibi Ebu Bava meşhur olmak için gidip zemzem kuyusuna işer ve tarihe geçer. Aziz Nesin gibi bu "halk aptalıdır" diyecek tarihe geçiriyorlar. Gördüğü gibi aydın olarak tarihe iki biçimde geçmek vardır. Nazım gibi bir sanatçı olarak, ya da kendi halkına yabancılaşmış bir "aydın" olarak.

Aslında Aziz Nesin türünün tek örneği değil ama "en cesur"u ve "en açık sözlü"sü. Çünkü, bu düşünce yalnız ona özgü değil, hemen bütün küçük burjuva ve burjuva "entelektüel" takvimin düşüncesi budur. Bu tür düşüncelerin bu kesimlerin gelişmesini yavaşlatmak gerekir. Halktan konuşmuş sözde aydın ve sanatçıların halkı küçümseyen, kendilerini bir yere lere konuşu tavırla Osmanlı'nın son döneminden beri süregelen bir çizgidir. Kökeninde baki hayranlığı olan, halktan konuşmuş küçük burjuva aydın kesiminin kendi halkına, topluma yabancılaşmasının sonucudur. **İç dinamiğiyle** gelişmiş bir burjuvaziye ve buna bağlı olarak da "aşağıdan" gelme bir burjuva demokrat hareketi sahip olmadığımızdan, bir avuç "aydın"ın "yükarıdan" hareketinde Osmanlı'nın ve Türkiye'nin "kuruluş"unu gören tariheer bir anlayıştır bu. Kendisini çok zeki ve halkın kurtarıcısı gören sözde aydın/sanatçı halktan kopukluğunun neredeninde kendinde değil, "halkın anlamamasında" (ya da Aziz Nesin'de olduğu gibi halkın aptal olmasında) arar. Bulundukları dönemde ve çağda kendisini kimsenin anlamamasını "sanatçı çağının ilerisindedir", "sanatçının değeri ödükten sonra anlaşılır" vb. ile örtmeye çalışır.

Birçok aydın ve sanatçının halka güvensizlikten ve halkı küçümsemeleri küçük burjuva kökeninden, burjuvazinin ideolojik etkilerinden kurtulamayan sol kesimlerde de yansıması bulur. Kitleleri örgütlemek için gerekli sabra sahip olmayan ve yeterince emek harcamadan halkı devrim safına kazanamayan isteyenler halkı arkalarında görmeyince, sokaktaki sıradan bir insan gibi "bu halk adam olmaz" anlayışına sığınır. "Ben bu halka ne verdim? Bu söz sorma gereği duymayanlar, yakın devrim hayalleriyle kolaylıkla düşmeleri sonuça, "bu halk anlayışlı", "bu halka hiçbir yere gidilmez", vb. türünden önyargıların bataklığında boğulmaları doğaldır.

Gerek faşizmin terörü karşısında devrimci bir önderlikten yoksun olan halkın pasifize olmasını anlamayaması sağ anlayış, gerekse birkaç silahlı eylemle halkın sokaklara dökülmeyeceğini anlamayan

Örgütsüz bir halkın güçsüz olduğunu, örgütlü bir güç haline gelmemiş tepkilerin sönmeye mahkum olduğunu bilen bizler açısından, faşizmin ağır baskı ve terör koşullarında halkın alanlara çıkmakta tereddüt göstermeleri anlaşılır bir durumdur. Tabii bu anlaşılabilirlik var olan durumun kabul edilmesini ve meşurlaştırılmasını anlamına gelmez; aksine Marksist-Leninistler bu durumun değiştirilmesi gerektiğinden hareketle devrimci mücadelenin yükseltilmesi, halk örgütlülüğünün geliştirilmesi görevini önlerine koyarlar.

1990 yılında
taban
fiyatlarının
düşük
tutulmasına
karşı
Akhisar
köylüleri
ayağa kalktılar
ve tüm
düzün
partilerin
dağıttılar.

sol anlayış, özellikle yenilgi dönemlerinde umutsuzluk ve yılmakla halktan daha çok uzaklaşır. Halk kitlelerinin memnuniyetsizliği oranında neden aktif muhalefet edemediğini kavrayamayan, bunu teorik temelleriyle yerli yerine oturtamayan küçük burjuva aydın anlayış, kitle potansiyelini alanlarda görülenlerle sınırlı sanır. Özünde halk kitlelerine güvensizlik duyan küçük burjuva sosyalistleri, halkın düzene çekilmesinin derinleştiği durumlarda tehlikeyi sezen faşizmin, baskı ve terör politikasıyla "yeraltından gelen güç"ün yerüstüne çıkmadan boğmak amacıyla hareket ettiğini de yeterince kavrayamamışlardır.

Dünyayı ve toplumu anlayabilmek için neye, nasıl bakmak gerektiğini bilmek gerekir. Bilimsel bir yöntemle sahip olmanın ne toplumsal gelişmeleri yorumlama, ne de topluma yön verme, değiştirme gücü, yeteneği olabilir. Marksist-Leninistler diğerlerinden ayrılan bilimsel yaklaşımlardır.

Ülkemizin ve halkımızın gerçekliği inceleyen elimizde Marksizm-Leninizm kavgıyuz bulunmasından dolayı, dün ve bugün anlamakta, yarının nasıl şekilleneceğini ortaya koymakta zorlanmadığımız gibi, gelişmeleri bizi şaşırtmıyor da. Bugün Türkiye'de bu kadar çok açık, bu kadar yoksulluk varken ve düzene halk arasındaki çelişkilere bu kadar derin ucu-urum oluştuktan, neden hala milyonların meydanları doldurmadığının cevabı küçük burjuva devrimcileri ve aydınları "bu halk adam olmaz", "bu halk çıkarlarının nerede olduğunu bilmiyor" vb. çekindere olabilir, ama Marksist-Leninistler bunun objektif ve subjektif pek çok nedeni olduğunu bilirler ve halka kahretmezler. Örgütsüz bir halkın güçsüz olduğunu, örgütlü bir güç haline gelmiş tepkilerin sönmeye mahkum olduğunu bilen bizler açısından, faşizmin ağır baskı ve terör koşullarında halkın alanlara çıkmakta tereddüt göstermeleri anlaşılır bir durumdur. Tabii bu anlaşılabilirlik var olan durumun kabul edilmesini ve meşurlaştırılmasını anlamına gelmez; aksine Marksist-Leninistler bu durumun değiştirilmesi gerektiğinden hareketle devrimci mücadelenin yükseltilmesi, halk örgütlülüğünün geliştirilmesi görevini önlerine koyarlar.

"Bu halkın cahil olduğu, hiçbir şeyden anlamadığı ve adam olmayacağı"nı veri alanların halka güvensizliklerinin temelinde ideolojisi, (eğer varsa) stratejisi ve örgütüne güvensizlik vardır. Böylelerinin devrim diye bir iddialarının olduğuna inanmıyoruz. Ve eğer -aşağı ya da genel olsun- böyle düşünceler taşıyorsa devrimcilik tutarı bir temel üzerine oturma-

şık demektir. Bilinç altında bu tür düşünceler taşıyanların devrimciliği uzun vadeli değildir. "Bu halk"ın örgütlenemeyeceği, harekete geçirilemeyeceği vb. düşünceler onlara somut gerekçe: Rusya'da, Çin'de, Kore'de, Vietnam'da, Küba'da vs. örgütlenme, mücadale etme yeteneği gösteren halklar ile Türkiye halkları arasında ne fark vardır? Eğer bir ırkı, kastaşçı gibi düşündümlüyör, Türkiye halkları "arı olmayan", "yonetimeye, köleliğe mahkum" halklar olarak görülmüyorsa, "bu halk"ın da er ya da geç "gaynık yeter" diyeceği görülmüştür.

Çok üzge gitmeye, Çin'den-Ma-

hı bakaçtı yıl öncesine kadar Kurt halkımızın 1990'larda böyle bir mücadelenin omuzlayabileceğini ne kadar insan niyordü? Yüzyıllardır ezilen, kendi kaderini tayin etme hakkı elinden alınan Kurt halkımız "Kıro", "Allah'ın Kürdü" vb. sözlerle horlanıyor bugün, "adam olmayacağı" düşüncülen Kurt halkının başkaldırısı karşısında hangi gerekçenin arkasına saklanabilirler? "Ama onlar çok ezilmiş, dilleri bile konuşturulmuyor" şeklindeki açıklamalarla durumu kurtarmaya çalışanlar, başkaldırın için her halkın başka nedenleri bulunabileceğini, bunun kimi zaman ulusal, kimi zaman dinsel, kimi zaman sınıfsal çelişkilere olabileceğini zik-

Bugün
işçiler,
memurlar,
emekçi
halk
caddeleleri,
alanları
dolduruyor ve
"Halkıyız
Kazanacağız"
sloganını
haykırıyor.

eğildir

lermek zorunda kalacaklardır.

Yüzyıllar boyunca her başkaldırısı devletın zulmü, ayyakımı ile bastırılan Kürt halkı cumhuriyet döneminde jandarma sopasıyla her anesinde hissetmiş, kimi dönemler "enesine vur elmeğini elinden al" denilebilecek bir hale getirmiştir. Bir halın baskı, zulüm ve katliamları sürdürülmesi yanlıdır. Böyle bir suskunluğun altında büyük bir volkanik patlamanın gelebileceğini sadece Marksist-Leninistler değil, egemenler de bildiklerinden ezilen bir halkın en suskun döneminden hiçbir elden bırakmazlar. Kürt halkımızın Derin isyanı sonrasındaki suskunluğu bir devrili rahatsız etmiş, jandarma sopası ekik edilmemiştir. Devlet, Nasrettin Hoca'nın suya gönderdiği çuğuşa "testi kırmanas" için peşinen tokat atmış gibi, "sakin başkaldırmasıyca kalmas" mesajı olarak gündemden hiç eksik etmediği zulüm, suskunluğu sonuza kadar kalırlarmıştır.

Hemen yarıbağında Kürt halkının ulusal kutluğ mücaadesi süren Türkü, Laz, Çerkez, Gürcü, Arabi vb. ile tüm Türkiye halklarının hem bu mücaadeleden, hem de yükaelen devrimci mücaadeleden hiçbir şey öğrenmediğini düşününler olsa oia gelişmeye, değışmeye inananın metafizikçiler olabilirler. Burjuvazi kitleler mevcut düzinen değışebileceğini aklınla gelmesinler diye "böyle gelişmiş böyle değil" düşüncesini hakim kılmaya çalışır. "Dünya en mi düzletecekisin?" nakaratları neden bu kadar çok tekrarlans? Daha dün kadar Kürt halkı da "Wîha hatîya wîha dîsa" (böyle gelişmiş böyle değil) demiyor muydu? Milliyetçilerin, gowzenim ekisi altındaki insanları Türk halından daha gen kabul ettikleri, öncsi sınıf vîlandığı görülen Kürt halkı başkaldır gücünü, yeteneğini gösterirken, bunun diğer halklarımız tarafından başlanılmayacağını düşünmek bu ülkeyi ve halkı hiç tanımayan, tarihse

Kürt halkı, kendi bayramı ve mücadele günü Newrozları özgürce kutlamanın yollarını açıyor.

materyalizmin abc'sini bile bilmemek demektir. Kürt ulusal mücaadesi ilk kurşunu atar atmaz Kürt halkının mücaadeleyi benimseyip aktif biçimde desteklediğini, birkaç yıl bu mücaadeleden uzak durduğu ve gerilimin yenilmediğini gördükten sonra cesaretinin arttığı bilinmektedir ve bu süreç mücaadelelerin yükseldiği hemen her ülkede böyle gelişmektedir, bunda şaşırtıcı bir yan yoktur.

"Bu Halk Adam Olmaz" Düşüncesinin Devamı "Bu Halk İçin Ölmeye Değmez" Oluyor

Hangi biçim altında ve ne şekilde gelişirse gelişsin halkı küçümeyen, halkın geri yanlarını değışmeyeceğini öngören anlayışa sahip olanlar özünde halaktan uzak durur ve "halk için" fedakarlık yapmayı reddederler. Bu doğaldır: çünkü halkın değışmesini inanmayanların bütün bir toplumu değıştirme iddiasıyla ortaya çıkıp fedakarlıkların en büyüğüne gözse almanlar beklenemez.

Olğarşı de, halkına kuykula bakan insanların devrimcilüğün gelip geçici olduğunu bilincinde olduğundan ilerici, yurtsverer, devrimci kitlede halka gövzenizlik duyguları yaratmaya çalışmaktadır. Burjuva yazarların devrimciliği "halaktan kopukluk" ile, "halkı küçük görmek"le eleştirir, şüfhanlarda tonları yazarlar. "Halk polisi alkışladı, bunları yuhaldı", "Operasyon sırasında halk bakılanlara Kürt bayrağı astı", "Teröristlerin elinden polis kurtardı" türünden demagoglar son dönemlerde burjuva basınında bolca yer alıyorsa, bu olğarşının halk desteği ararken, devrimcilerle halkın arasına önyargı ve umutsuzluk duvarları örme istemesindedir. Olğarşı, ilerici, yurtsverer,devrimci kitleleri kafasına "siz halk için mücadele ettiğiniziz söylüyorsunuz ama baktın halk sizi desteklemiyor" mesajını kazırmak için sabah-akşam bütün letişim araçlarını kullanmaktadır. Halka gövzenizlik asılamaya yönelik bu karşı-devrimci propaganda kampanyasının ülkemizde çok tuturma şansı yoktur. Çünkü faşist düzimin vaatlerini yerine gelmesi söz konusu değil. Geçici olarak kitleler bu demagogların etkisinde çok veya bir oranda kalsalar bile, devrimci mücadele bu propagandalara boş çıkacaktır.

Operasyon bölgelerine sivil polis ve faşistler taşıyarak "halk desteği" senaryoları yazarlar, dört polis cenazesine "devletini seven, Türk olan gelin" çağrı-

lan yapımlarına karşın on bin polis ve polis koleji öğrencisi ile bir avuç gerici ve faşist dışında kimseli getirememişlerdir. 12 Eylül faşist cuntası döneminde halk desteği gösterileri için fabrikaları, okulları tatil ederek emekçileri, öğrencileri caddelerin kaldırılmasına askeri nizamda düzen olğarşı, bugün demokrasizicilik oyunları çerçevesinde bunu istediği gibi yapıp-ıdından polis, asker, subay, aileleri ve sivil faşist destekçileriyle halk desteği imajı yaratmaya çalışıyor. Mesajı halkıma ve devrimci kitleye yöneliktir. Halk desteği görüntülerini yaratmak için olağanüstü gayret harcayan, faşist propaganda yöntemleriyle ve kontrorelleri psikolojik savaş taktikleriyle bayıran olğarşı, ülkenin dört bir köşesinde meydanları doldurmaya başlayan işçi, memur kitle-

Halka gövzenizlik ve inancsızlık yayma çabaları karşısında devrimcilerin görevlerine inatla sarılmaları ve geçimstekinden çok daha sabırlı ve çok daha fazla emek harcararak faaliyetlerini hızlandırmaları güncel bir görevdir. Halka güven duymayan ve toplumun değışimine inancsız olanlar halkı örgütlemeye iddiasında olamaz, gereken fedakarlıkları gösteremezler.

ni görmeyen gelmeye çalışıyor. Türk-İş Genel Kurulu'nda bile Demirel'in konuşması, "devlete güvenmiyoruz" gibiyse kaskılıyor ve Çelikkaya Bakan konuşulmuyor. Sarı sendikacıların dahi gelgen iş mücaadesinin zorlanmaysıya karşı karşı gözükme zorunluluğuna hissettikleri bir dönemde, halk desteği senaryolarını inandırıcılığı olabilir mi?

Olğarşı kitle desteğini ne kadar yitirirse yitirsin devrimci mücaadeleyi "bir avuç terörist" demagoglarıyla karalamaktan, kendi yalnızlığını da halk desteğine sahip

olduğu yanılsamaya yaratarak gizleme çabasından vazgeçmeyecektir. Devrimci mücaadelelerin hedeflerinden biri de bu karşatın altındaki gerçeği gün yüzüne çıkarmaktır.

Halka gövzenizlik ve inancsızlık yayma çabaları karşısında devrimcilerin görevlerine inatla sarılmaları ve geçimstekinden çok daha fazla emek harcararak faaliyetlerini hızlandırmaları güncel bir görevdir. Halka güven duymayan ve toplumun değışimine inancsız olanlar halkı örgütlemeye iddiasında olamaz, gereken fedakarlıkları gösteremezler. Zaten burjuva propagandalarının bir amacı da budur. Birkaç klasik kitle faaliyeti ile kitlelerin peşizinden geleceğini sanan "amartörce" düşünce tarzı, kimi zaman karşı-devrimin bu tuzafına değibilmektir. İnsanlarla birkaç kez konuşup görüşmek anlamlı, bir-iki kez dergi verince kitlelerin geçtiklerini hem kavrayacağını ve mücadeleye atılacağını düşünün bu sabırsız, öngörüsü anlayış halkı örgütleyemez; ya halkın örgütlenmeyeceği düşüncesine kapılır, ya da halkın örgütlenmesi görevini kendi dışında bir şeymiş gibi sadece silahlı eylemlerden bekler.

Arma deneyimleri de gösterdiği gibi, gizli ya da açık ne tür gelişirse gelişsin, halkın doğuş, kahramanlar kalırlatılacağı olan inancsızlık, onun için kendini feda edilemezli engel. Bu aslında bir yanıyla kendisinin değış-dönüşüne inançsızlıktır. Zor zamanda uzlaşmacılık, kopma ve ihanet tavırları özünde inancsızlık buradan gelir.

Her Devrimci Kendine "Ben Bu Halka Ne Verdim" Diye Sormalıdır

Kitle çalışması ayrı bir yazının konusu olduğundan, burada amacımız halkın nasil örgütlenecik üzerinde durmak değil. Ayrıca devrimcilerin cabalarını rağmen kitlelerin neden yüz bîzer halinde sokakla döküldüğü de bir sır olmasa gerek. Her iki konu geniş kapsamlı bir tartışmayı gerektirirdi ve sürekli tartışılmaktadır. Burada üzerinde durulması gereken nokta ise şudur: "Ölmüyor", "halk örgütlenmiyor", bu halk sokaklara dökülmü" türünden yitirici, umutsuz ifadelerin sahipleri kendilerine "ben bu halka ne verdim" sorusunu sormakta mıdır?

Kendinsie kitlelerin öncüsü misyonu buçinenlerin halkın durumundan şikayet etmeye hakları yoktur. Eğer halk mevcut gelişmeler karşısında gerçek tavrı kendi

Bir şehri direniş odağı haline getiren maden işçileri, "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganlarıyla yürüdüler.

İçinden alma yeterliliğine sahipse zaten öncüler de gerek kalmazdı. Dünyanın neresinde olsun örgütsüz kitlelerin kendiliğinden tepkilerinin gelebileceği belli bir sınır vardır. Bu sınıra geldiğinde geleceğe ya kitle kırımı vb. ile bastırılır, ya da kitlesel eylemin kabanağı yanlış kanallarda erir gider. Devrimci öncü de bunun için vardır.

Hiç emek harcamadan ürün almak isteyen, yüzlerce, binlerce yıl alışkanlıklarıyla yoğrulmuş ve egemen sınıfların beşko, terör ve katliamlarıyla indirilmiş bir toplum nasıl değişebileceği üzerine kafa yormayan "devrimcilik" in gideceği yer her halukârda uzaklaşmaktır.

Halktan bir şeyler almak için önce vermek gerektiği unutulmamalıdır. Sınıflı toplumlarda halk bilgidir, bilimden, kültür-ür-sanat faaliyetlerinden bilinci olarak uzak tutulmuş, kararlaştırılmış mahkûm edilmştir. Bunun içinde ki genel olarak halk "cahil'dir. Ama bu onun yüz yılların deney ve birikimini taşıdığıdır. Doğularda ısrar ediliyor ve pratik yaşantıdan kanıtlanırsa bunların benimseneceği gerçeğini engellemez. Her geçen gün büyüyen ve militante olan devrimci terör, zor araçları karşısında halk "acıztırlmış" ve korku ege-men kilmıştır; evet savaşmak için örgüt ve -genel silahlardan yoksun olan halk ürkek ve korkaktır. On yıllardır burjuva politikacıların "cehiz-cağız"ı sözlerinin hiçbir nandiriciliğini olmadığını yaşam tecrübesiyle gören halk, potansiyaya güvenisidir. Ama bu güvensizlik burjuva politikacıların, gelp-geçici vaadere, kur suz terörd. Her devrimcin bildiği bu gerçekler de gösterici ki, değişimin içinde pek çok engel vardır. Bu engelleri parçalamak acağ ve bilincinden yoksun olan kitleler e, bu engelleri yığıl geçmenin mümkün olduğunu nandirilmadan güçlü bir halk muhalefeti yaratılacakacağı aşaktır. Öyleyse devrimci halk bilinc; taşımacı gerçeneyle yükümlüdür.

Kitlelere bilincin halk öncülerini aracılığıyla "disjandan" taşımacı ve proletaryanın kendiliğinden bilincinin ekonomik mücadelesinin ötesine geçmeyeceği Marksizm-Leninizm abc'sidir. Halk kitleleri nce öncülük misyonuna sahip devrimcilerin kitlelerin kendiliğinden bilincini eko nomizmin ötesine, politik alana, yani kitleler mücadelesine taşımacı yerine halk canlılığını, korkularından ve güvensizlik duygularından çıkartarak hareketi yoktur; çünkü bunlar ta baştan ver olarak alınılmış ve değiştirilmemiş iddiasıyla ortaya çıkmıştır. Baştan kabul edilen halk gerçeğini sonradan fark etmiş gibi davranmak dürtüktü olamaz.

Birinci olarak, eğer halk bizleri anlamışsa demek ki dilimiz, üslubumuz, yöntemlerimiz yanlıştır ya da bizim değindiğimiz konular halkın temel sorunları değildir. Bu noktada yapılması gereken dilimizden sloganlarımızı kadar her şeyin gözden geçirilmesidir. İkinci olarak dilimiz, yöntemlerimiz ve sloganlarımız doğru olduğu halde halkın kendi sorunla-

Kendisine kitlelerin öncüsü misyonunu biçenlerin halkın durumundan şikayet etmeye hakları yoktur. Eğer halk mevcut gelişmeler karşısında gerekli tavır kendiliğinden alma yeterliliğine sahipse zaten öncüler de gerek kalmazdı. Dünyanın neresinde olsun örgütsüz kitlelerin kendiliğinden tepkilerinin gelebileceği belli bir sınır vardır. Bu sınıra geldiğinde geleceğe ya kitle kırımı vb. ile bastırılır, ya da kitlesel eylemin kabarıışı yanlış kanallarda erir gider. Devrimci öncü de bunun için vardır.

rını kendisi çözmeye noktasından hala birtakım kencilere olabilir. Faşist devlet terörü karşısında her koşulda ayakta kalan, kitlelere güven veren ve onlara kendi deneyleriyle öğretilen olanaklarını yaratan güçlü bir örgütlülük yaratıldığına her-

nüz halk kavramışsa yine milyonlar siyaset sahnesine girmektedirler. Böyle bir durumda Marksizm-Leninizm kavramı olan herkes, kitlelerin kendi deneyleriyle öğrenmeleri için zamana ihtiyacı olduğunu bilir. Bu bilinc her türlü sabırsız, kolayca, halka güvenmeyen, inancsız düşünce ve davranışları dışlar.

Halk iletize Edilmemelidir Devrimci teoriyi öğrenenler genellikle işçi sınıfı ve halk kavramlarını iletize ederler ve hal-

Her işçi eyleminde "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" deyişme slogan haline geldi.

Bugün memurlar her gösteriye, her direniş ve eyleme "Memuruz Haklıyız Kazanacağız" sloganıyla başlıyorlar.

Marksist-Leninist klasiklerde proletarya ve halk üzerine yazılanları okuduğukça, ustaların sınıfsal özellikleri üzerine genel olarak söylediklerini tek tek her bir işçiye, emeğeyle uygulamaya kalkışılır. Burjuva ideolojisinin, kültürünün emperyalist medyaslar aracılığıyla kitlelere empoze edilmesi ve kitlelerin bilincinin devlet terörüyle duruma uğratılması çabaları göz

tanınamaktadırlar. Halk ne yirmi dört ayar saf altındır, ne de zembren suyduna yakanım kır, pas nedir bilmeyen bir varlıktır. Halk emek verdiğice, kovalan gözetip-yönetilendir eğitilmiş karşılıksız bırakmayan, deyim yerindeyse "beraketi bir topaktır". Dürüstlüğü ve yalvaran, safığı ve kurnazlığı, içtenliği ve samimiyetizliği, fedakarlığı ve beniciliği, vb. ile halk olumlu ve olumsuzuz bir arada taşır. Biz Marksist-Leninistler ne sadece halkın olumsuzluklarını gören "hikmetinden sual olumsuz" aydınlar, ne de sabah-akşam kitle edebiyatı yapan "kuyrukçular" olmayız. Bizler nasıl ki her insanın iyiyi ve kötüyü, olumlu ve olumsuzuz bir arada taşıdığına, en kötü insan da bile mutlaka iyi bir yanının bulunduğuna inanıyoruz, halkta da çekilgi yanları bulunduğuna inanırız. Burada, bir devrimciye doğru gövde halkta olumlu olan ne varsa gelecektir, olumsuz olanı ise dışlamaktır. "Bu halk anlamaz" anlayışı bizden uzak olduğudğı ki, "Halk neylese güzel eyle" anlayışı da bizden uzak olmalıdır.

Çeşin derislerle dolu Kuba'da genelleşmiş analırlarda "devrim böyle adamlarla yapılır" düşüncesine sık sık dile getirir. (...) "Banderas gerpelen de değildi. Displin söz konusu olduğunda, gerçi hiçbir zaman örnek bir savaşçı olmadı, fakat o, geniş ufka sahip, saf ve temiz ruhl, atılan adamlardan biriydi. Bu tür insanlar, devrimin yarattığı sarınsırtıyla gerpeleni görmeye başlıyorlardı. Örneğin dağdan kanyaya çıkıp topkâr parçasını ekip biyordı; ağaçları ve toprakla uğramak olan gerpeleni tutkuydu. Yoksul bir kulübede, iki küçük odur ve bir küçük köpekçe birlikte yaşıyor; denizlerin itisine de ad koymuyor. Bir gün bana kendisini tek eden karısı ılı çocuğunun resmini gösterdi; Santiago'da yaşıyorlardı. Devrimden sonra, dağın neredeyse tepesinde bulunan bir vermişiz topuğu bırakıp, dağa işi için alacağı başka yerlere gideceğini anlattı.

Ona kooperatiftlerden söz ettim, ama doğru düştür bir şey anlamadı. Kendi toprağına, kendi gücüne, kendi hesabına işlemekte iştir. Giderik, toprağı toplu olarak işlemenin daha iyi olduğuna, kendisinin yaptığı işi makinelemlerle daha etkili biçimde yapabileceğine ikna oldu. Banderas yasasaydı, bugün tarımsal üretim de mükemmel bir işçi olurdu. Sierra'da okuma-yazma bilginisi geliştirecek geleceğe hazırlanıyordu. Aydınlarm bir köylü olan Banderas, tarih yazılmasına katkıda bulunmanın değeri anlamıştı. (...) Devrim, bu basit insanları içten

Sabahat Varol'ı işkenceden 14. kez yüzünün aklıyla çıkırttı

Sabahat Varol. 17 Nisan '92'den bu yana 14 kez gözaltına alındı. İşkenceciler on dördünde de ondan ifade almadılar. İşkencecileri cezalandırmak için başa baktı. Ve her defasında Sabahat işkencecilerin yeni bir işkence yöntemiyle karşılaştı. Cestlerin içine atılmasından yaklaşık 20 gün sonra 10 Aralık'ta, gözaltına alındı ve Üsküdar Merkez Karakolu'nda işkencede direniş "kobay" olarak kullanılmaya kalkıldı. Kolej öğrencilerine Sabahat işkencede direnen bir örnek olarak gösterildi ve onlara direnişin tavrıyla ilgili işkence dersi verildi. Sabahat'ın işkencede "kobay" olarak kullanılması İYÖ-DER'li öğrenciler ve Marmara ÖZGÜR-DER yaptıkları açıklamalarla protesto ettiler. Sabahat Varol'un yaşadıklarının iktidarın "işkenceyi önleme" konusundaki samimiyetinin (!) göstergesi olduğu belirtilerek işkencecilerin cezasız kalmadığını ve kalmayacağını vurguladılar. Olayı protesto edenlerden biri de devrimcilerin infazlarında çok gösteren İnsan Hakları Bakanı Mehmet Kahraman oldu. "Bu insanlık dışı iğrenç bir olaydır." diye demek verilerek, ben olduğun kendilerinin eseri olduğunu da ortaya koydu. Karakollarda işkence dersleri verilmesi kendi iktidarlara aittir ve kendisi de bunun sorumluluğundan kurtulamaz. Polis Sabahat Varol'un işkence derslerinde "kobay" olarak kullanmak için aldı. Basında "denek" olarak kullanıldığı yazıldı. Ama burada bir başka deneyim daha ortaya çıktı. İşkencede nasıl direnişin öğretildi. Sabahat'lı kendilerine denek yapmaya kalkmaları, onun direncine yenilmelerinden de alınacak çok ders buluyorlar. İşkenceciler işkencenin sömürdücü iade karşısında nasıl davranılacağını "yeni yetme işkencecileri" öğretirken Sabahat de hem onlara hem de direnişin bir onur kabul edenlere çok şey öğretti.

Sabahat Varol Anlatıyor:
"İnsan Hakları Haftası'ydı. TODEF'in haftaya ilişkin basın açıklamasına katılmıyorduk. Evimin bulunduğu sokağa girdiğimde bir minibüs ve bir sivil oto içinde polisi arabadan inerek ölümlü kestiler. 'Amma beklettin bizi' diyorlardı. Yine gözaltına alınıyordum. Slogan atmaya başladım. Komşular çıkıyor. İnsanlar tepki göstermeye ve ben de slogan atmaya devam ediyordum. Beni apartor arabaya bindiriyorlar. Baktım bu kez nelerle karşılaşıp geçti diğindi. Üsküdar Merkez Karakolu'na götürüldüm. İleri geri girmek 'Ha hşşşş', gubün tavırları etmiş sin misin. İli bakacağım sana. Söz verdik.' dediler. Yeni tavsiye etmişlerdi? Bir anlam veremedim.

Her alındığımda değişik şeyler yapıyorlardı. Bu kez de böyle olacağını biliydim. Adın Sabahat mı?

- Hayır.
İşkenceye alındım. Her zamanki adlarımla beraberdim. Ben de her zaman ki gibi slogan atıyordum. İşkence bağlamında önce yukarıdan patır patır inen ayak sesleri duydum. İlk önce falakaya bağla-

zetelere resimlerini basıyorlar yine de bir tanyanay çıkıyor."

Komisör benimle konuşmak istiyordu. Odasına götürdüler. Sanki az önce bana işkence yapan onlar değilmiş gibi nasihat vermeye başladılar. "Yazık ediyor-sunuz kendinize" klasik söyleyi biraz sonra çektiydi.

"Sana teşekkür ederiz. Öğrencilerimi-

İşkenceciler, CMUK'a insat işkencecilerini artırıyorlar, ama artırdıkça daha çok yeni düşüyorlar. Sabahat Varol'a "ders" için işkence yapanlar, bir kez daha yenildiler. Onlar insan onurunun karşısında alçalmasın, şerefizleştirmiş, alçaldıkça çürüten bir düzenin bir parçası olarak hep yenilecekler.

dılar. İşkenceci hem falaka çekiyor, hem de bir öğretmenle aynıyla yaptıklarını anlatıyordu. "Şu kadar morluk olursa şu kadar rapor alır. Darbeleriniz direkt olacak. Beke, kağıya vurup, iz bırakmayacak ama sakat bırakacak yerlere, kafasını duvarlara vurun."

Birden kafamda şimşekler çaktı. Beni kobay olarak kullanıyorlardı. Girişimsiz soruları, odaya doluşan ayak sesleri şimdiki anlam kazanmıştı. İşkencede direnen bir devrimci üzerinde pratik yaparak yeni işkencecileri yetiştiriyorlardı. Oyuncuları nasıl bozarmı diye düşündüm. Oyuncuları bozmak için ondan sonra hiç konuşmadım. İşkencecilerin derisi, falaka, elektrik, flistin askısıyla devam etti. İşkenceyi duymuyordum. Ama kobay olarak kullanılmak ağırma gidiyordu.

"Soyun" dedi işkencecinin biri. Ne kadar suşına kararı iletsem da bu soruyu cevap bırakmadım. "Kolsaya gel sen soy, bana dokunduğunda kızına dokunuyor olduğun, kanna buradakilerin saldırıdır" dedim. Yüzüme gezen eli ısırınca kulur etmeye başladım.

Elektrik verilerek bir adamı kötür yapmamak için 8-10 voltla bağlanırsam gerektirir, askıda ne kadar tutulacağını anlatıyordu.

Şerifsizce bir yaşamın yeni adayları işkenceyi öğreniyor, benim üzerinde eğitim yaparak hayvanlaşmaya koşar adım gidiyorlardı. Mide bulandırmıyordu. İşkenceciler bizi götürüyorlardı. İşkencecileri adaylarını 18-19 yaşlarında kolej öğrencileri olduklarını görürdüm.

Direniş tavırını, onları kendi merkezlerinde yenilimsi işkenceci 'ders' sırasına da iletir ediyordu. "Bizi en çok uğraştıran baktı. Adlarını bile kabul etmiyorlar. Ga-

Sabahat VAROL

ze çok yardımcı oldun. Son eğitimi, mesleğe bağlayacaklar. Artık teşkilatı gençleştiriyoruz." Bir işkenceci bana teşekkür ediyordu.

Kafamda bir tek şey vardı artık. Onlara bir şekilde galip gelebilirdim. Dedikleri ne pişman edilebilirdi.

İşkenceci şafine yemek getirdiler. Birlikte yemek teklif etti. İspanak, çorba, pilav. İspanağı aldığım gibi suratına fırlattım. Komiser kırmızı gömüş boğa gibi saldırmaya başladı. Bana, odaya, vazo-ya, her şeye saldırdı. Bense ona üstün geyiminin huzurunu taşıyordum.

"Ellerini, ayaklarını bağlayın. İbret olsun diye onu Harem'den alacağız. CMUK neymiş, insan hakları neymiş göreceğiz" diye bağırırken sonra baka alan bir çocuk gibi o da bir taş çorba-yı kafamda boğalttı.

Bir tabak ispanak onların iğini bitirme-yi yetti.

CMUK dersleri:

İşkence, kaçırma, cinsel taciz

■ İnsan Hakları Haftası'nda sokaklar iktidar ortağı SHP'nin "Hiç kimseye işkence ve zulüm uygulanamaz" yazılı pankartlarıyla donatılan, siyasi şubelerinde de polise "CMUK Dersleri" devam etti. Polis derslerden öğrendiklerini insanları sokak ortasında kaçırarak keyfi gözaltılarına hız vererek, işe öğrencilerine cinsel tacizde bu lunarak gösterdi.

■ Yeni Bir Yöntem: "Kaçırma"

10 Aralık'ta Hüseyin adlı DLMK'lı bir öğrenci aksam evine giderken Dik menide üç sivil polisi tarafından zorla arabaya bindirilmek dövdü, tehdit edildi. Daha sonra da bir yıl kenarına atıldı. 8 gün sonra bir başka DLMK'lı öğrenci Esra Oral da aynı şekilde Etilik'te kaçırılacak istendi. Öğrencinin bağışması, karşı koması ve çevrede bulunanların müdahaleleri üzerine DLMK'lı öğrenci polislerin elinden kurtuldu.

■ Polislin kaçırma örnekleri 20 Aralık'ta bir kez daha tekrarlandı. DLMK'lı Raşan Eren sabah Nato Yolu'ndaki evinden çıktığında ÖZERT 60 plakalı beyaz Renault tarafından takip edildi. Kaçırma dönüştüğünde ise aynı arabayla ile kaçırıldı. Onu arabaya bir saat dolandırdılar. Raşan Eren işkencecilerin dayaklarını "İşkencecilerin Hesap Sorduk Soracağız" sloganlarıyla yanıtladı. Ona tecavüzde yettilerinde işkencecilerden biri "Bırakın bunun yapış küçük, Dalga kadar zevk vermez" diyerek işkencecilerin bir başka suçunu tıfraf etti. Raşan Eren'den "Korkarak, yoldaşlarımız karşısında ellerinizi ayağınızı tırlıyor" yanıtını alan işkenceciler, onu Ankara Hastanesi'ni yakınında arabadan attılar.

■ Burası Türkiye. Ve bunlar başkentte, her gün işkence olmadıkça, artık işkence yapılmayacakları dahi demeler verenlerin hem yanıbaşında yaşıyorlar. Ve Anti-Terör yasaları ve CMUK bu başkentte hazırlanıyor. Her demec, işkencecileri koruyan yasalara atılan her imza yukarıda anlatılanların sorumlularını eli veriyor.

çimizdeki coşkuyu açığa çıkaralım

Üniversitelerde bir öğrenim döneminin ilk yarısı imamlarıdır. Şehit Sahin Bekberik ve Dayanışma Masalarında yürütülen röportaj çaymaları ve literatür açılışları başlayan dönem, "Bilimsel Demokratik Üniversite Ölümlüğü" Polise-Jandarma Barikatını Aşalım" kampanyasına sona eriyor.

Ölümhükümleri ve olumsuzluklarıyla geride bıraktığımız dönemi değerlendirmek ve yeni yarı yıla daha sağlıklı bir şekilde girmek için bu süreçten dersler çıkarmak gerekiyor.

Hedeflerimiz neydi ve ne kadarını başardık? Hedeflerimize ulaşma noktasında daha kararlı, ılgın ve cesur bir mücadele hattının izlenmesi gerektiğinin bilincindeyiz. Artık eksiklikler, olumsuzluklar karşısında suçlu kitleye ya da dışımızdaki öde aramıyor, bunda kendi payımızdan da büyük ludüğünü biliyoruz.

Gelinen aşamada ektik ve zaaflarımızı hızla narmak ve sürece daha hızlı müdahale etmek gerektiğinin de farkındayız.

Eksiklikleri tespit etmek, onları ortaya sermek tümü bir özellik olmasına rağmen, bu tespitler dışı içinde gineş çıkartmaya dönüştüğünde noktada anlamı yitiriyor. Bugün suçlu kitlede aramıyoruz ma her türlü günahın faturasını "hata bide", "eksis davrandık" ya da "motivasyon eksikliği" ar" diyerek kendimize çıkartıp ve buna rağmen le adım atmakta ısrarlı olmuyorsak, eksiklikleri öyle tespit etmenin hiçbir faydası olmadığını düşünüyör. Hedeflediği en başarılı görevleri yerine getiren bir gelecekte geliyoruz ve hepimiz de bu nun farkındayız. Baktıkça "motivasyon" arayışları öyle bir gelecekte bağdaşmıyor. Her kampanya incesinde kendimizi motive etmek için zaman ayırma, eylemleri, ardından ise "motivasyon eksikliği" tespit yapmak, parçası olduğumuz mücadelelin özellikleri arasında yer almıyor. Bundan sonra la yer almasına razı olamıyor.

Ashında temel sorunun ne olduğunu bilmiyoruz. Kendimizi biraz sarışık, biraz daha fazla sarışık "genel kurtuluş"un hala kafalarımızdan tılandığını görüyoruz.

Şehitlerimizin Örgütçilerine Kulak Verelim Hamiyet'ler, Bulutlan'lar, Birtan'lar, Şehir'ler lemarkatik üniversite kavşasında inancın, cesarelin, direncin ve kararlılığın örnekleri oldular.

Hamiyet 1 Aralık işgali öncesi tek başınaydı. Ömün kendine güveni ve başarma azmı 1 Aralık dınişinin ateşleyicisi oldu. Hiçbir zaman oturma kamsarılaş kapılmadı. "Bana ne" hiç demedi. Motivasyonunu dışardan beklemeyi, motivasyon onun için-leydi, kendisiydi.

Bulutlan, okul kapısında öğrencileri okula almamak için bekleyen sivil polisleri hiç tereddütsüz karşı çıktı. Merkez Kampüs'te öğrencilerin önüne sıkılan bir işkenceciyi dövere arkadaşlarını okula sokan oydu. Ona hiçbir zaman kinse "su eyleme güvenli al, polise karşı su tavrı göster" demedi. En olumsuz koşullarda bile cesaretili faşizme karşı bir ilah olarak kullanılması bildi. Ona Ankara'da pehit diğerkes salımlı halk dıymanlarına yönelttiren cesaret ve ruh, üniversite kampüslerindeki atılan mücadeleyleydi.

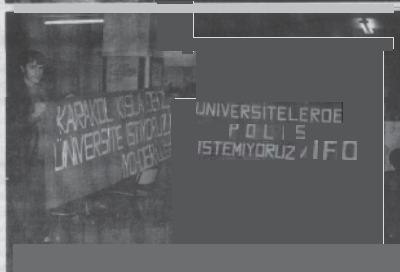
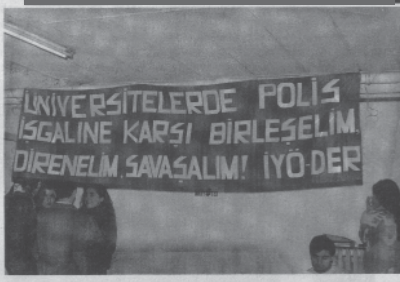
Onları yürülerinde "genel kurtuluş" yoktu. Hiçbir zaman gökten motivasyon imesini beklemeydi.

Şehitlerimizin ve ates hattına gidenlerin bızlere bıraktıkları gelenekler üzerinde mücadeleyi etizimizi unuttuymak. Onlara layık olabilmek için onlara kulak vermek. Her birinden öğreneceğimizi çok peşler var.

Özelliklerimizdeki süreç yeni kampanyaları, yeni eylemlilerle başlanacak. Devletin terörü karşısında öğrenci gençliğe ve halkımıza olan sorumluluklarımız daha da artacak. Cesaret ve atılabilirliğimiz dıgnınlırlı çok say başarcımızdır biliyoruz. O zaman aktif tespit yapmamız varçezimiydi. Coşku da, motivasyon da bizi. Onu hareketle geçirelim. **Ö**

"Okullarımızda işkencecilere yer yok"

Üniversite gençliğinin "Bilimsel Demokratik Üniversite Ölümlüğü" Polise-Jandarma Barikatını Aşalım" kampanyası ülke çapında sürüyor. Üç haftadadır tüm üniversitelerde pankartlar, dövizler, sloganlar, forumlar, yürüyüşler düzenleniyor. Dev-Genç'in motolofan faşizmin terörünü üniversitelerden kovmak için atılıyor. Başarmak için dsha büyük enerji, faşizmden daha ısrarlı olmak gerekiyor.

■ "Katil Polis Defol", "Birtan'ların, Şehir'lerin Katillerini Aramızda Görmek İstemiyoruz", "İşbirlikçi Muhtar Çeteleri Özel Güvenlik Birimlerini Aramızda İstemiyoruz" ... Üniversitelerin duvarlarını kampanya boyunca sloganlar doldurdu. TÖDE'nin "Bilimsel Demokratik Üniversite Ölümlüğü" Polise-Jandarma Barikatını Aşalım" kampanyası örgütlü bulunduğu tüm illerde yürütülürken, öğrenci gençliğin bulunduğu her yer buna benzer sloganları içeren afişler, dövizler, pankartlar, pullamalar, kuşlamaları donandı.

■ Üç hafta süresince forumların, sınıf konuşmalarının, yürüyüş ve alkışlı protestoların baş hedefi üniversitelerdeki polis-jandarma terörü oldu. Birçok fakültede polis maketleri yakıldı. İÜ Beyazıt Kampüsünde Şaban Şen, HÜ Beytepe Kampüsünde Birtan Altınbaş ve gençliğin tüm devrim şehitleri kampanyanın ayrılmaz parçaları oldular. Polis afişlere, pankartlara saldırdı. Okul kapısından, kantinlerden 30'a yakın öğrenci gözaltına alındı. İkisi İstanbul'da İkisi Bursa'da 4 öğrenci tutuklandı.

DEV-GENÇ: "Öğrenci Gençliğe Kalkan Elleri Kırdık Kıracığa"

■ Dev-Genç'in anti-faşist duyarlılığı, öğrenci gençliğe yönelik saldırıların yine ilk sipariydi. Kayseri'de Dev-Genç tarafından bomba sözü verilmiş pankart asılarak, Fevzi Çakmak, Mevlana ve İstasyon mahallelerinde "Gençliğe Kalkan Elleri Kıracığa", "Yapasan Demokratik Üniversite Mücadelemiz", "Kontretille Şefi Komiser Halil Emir Devrimci Adaletimizden Kurtulamayacaktır" şeklinde yazılmalara yapıldı. Sivas Caddesi üzerinde bulunan Halk Sigorta motoloflandı. Uludağ Üniversitesi Görükle Öğrenci Yurdu girişindeki beki kulübesi işkenceciler için bir yataklık ve muhtar merkezi olarak kullanıldığı için Dev-Genç tarafından motoloflandı. Ve Dev-Genç imzalı pankart asıldı. Görükle'de ayrıca kantine "Jandarma Terörüne Son", "Gençliğe Kalkan Elleri Kırdık Kıracığa", Dev-Genç" pankartı asıldı. Yine ertesini gün üniversite rektörleri karşısına asılan pankartın yarı ısı İBB kantininde kuşlamaları yapıldı. Dev-Genç tarafından bir önceki günkü eylem istisnalandı.

Ege Üniversitesi'nde fağistlere tavil

Gençlik, üniversitelerde devlet terörüne karşı koyarken Ege Üniversitesi'ne bir çatışmaya tanık oldu. Devrimci-demokrat öğrencilerle faşistler arasında çatışma çıktı. Puz-kürtlen fağistler okulu terk ettiler.

Devrimci demokrat öğrenciler 17 Aralık'ta Edebiyat Fakültesi ve BİYÖ'da fağistlerin kantine girişine astıkları "Hizbullah İslami Direniş" imzalı bildiriyi ve dövizlerini indiriler. Bir forum sonrası indirilen bildirilerde Kürt halkına savaş açanların, Kürt halkının mücadelesini

sahtekarca sahiplenileri, dövizlerde de bu kontretilerinin resimleri vardı. Üniversitelerde bedeller ödenerek kazanılan mevziler her koşulda savunulacaktır. Üniversite duvarlarına Kürt halkını katillerden resimlerinin asılması çim verilemezdi. Polis okulu giriş çıkışlarında önlem aldıkları Basın-Yayın'daki dövizleri indirirken işi kantine giren öğrencilerle Hizbullahçıları sandalyelerine saldırdılar. On dakika süren çatışmadan sonra Hizbullahçıları okulu terk ettiler. **Ö**

Kırşehir ÖZGÜR-DER açıldı

"Taşradaki Statükoçuluğa Alternatif"

Mücadele: Kırşehir'de demokrasme gibi bir paba içine girenler ÖZGÜR-DER'leri nereden ortaya çıktı? Yani neden ÖZGÜR-DER?

Derya Şahin: Ülke geneline TAYAD geleneğiyle başlayan ve bugün ÖZGÜR-DER'lerle süren baskı açısının haklar ve özgürlükler mücadelesi içinde tartışılmaz bir prestij olduğu gerçeği... Bir anladım bunun Kırşehir'deki yansımaları, hayat bulması olacak Kırşehir ÖZGÜR-DER... Küçük yerlerdeki, taşradaki DKÖ'ler büyük oranda o ilin bürokrasi çarına ve statükoçuluğa batmışlardır. Oysa biz kendimizi bunun tamamen dışında tutmak istiyoruz. Sorunları izlemek ve raporunu tutmak değil, çözüm bulabilmek, bunun mücadelesini vermenin yanında olmak gerekir diye düşünüyoruz. Özcesi haklar ve özgürlükler mücadelesinde salınarak amacıyla ÖZGÜR-DERi kurduk bunun mücadelesini vereceğiz.

Haklar ve özgürlükler mücadelesi zincirine yeni halkalar ekleyerek ilerliyoruz. Bu halkanın bir yenisi Kırşehir ÖZGÜR-DER...

Korkunuz Panzehiri Mücadeleler Mücadele: Her ilde ÖZGÜR-DER'leri çalışmalarını yoğunlaştığı belli konular var. Yerel sorunları ilde gerçekleştirilmesini açısından siz hangi alanlara ve konulara eğileceksiniz?

Derya Şahin: Öncelikle bölgede Kürt ayrımı konusu var. Biz bu konuda birçok yerde olduğu gibi birliktir halklar arasındaki düşmanlığı kökleriyle çekip olaylar yaratmasını bekleyip ondan sonra da kinama vb. ile yetinmek yerine, bugünden yarına "halkların kardeşliği" olusuna vurgu yapıp, daha sonra ekimeye çalışabileceğimiz tohumlarının önüne geçmek istiyoruz... Bir de kunculamamız dağımıza baktığımızda şunu görüyoruz... 4 tanesi içi, biri de çıktığı. İçli sağlığı ve iç kazalması da sık sık gündeme geliyor bir konu, bu da bizim için öncelikli

konulardan biri olacak... Diğer yandan Kırşehir'de var olan "polis fobisi" altında mücadelenin herüz yenterine gelmediği yerlerde, polis tarafından şüphelasyonlarla beslenen bir korku. Bunun ilacı da mücadele etmekten başka bir şey değil. ÖZGÜR-DER bu korkuyu mücadeleyle kıyacak, buna inanıyoruz. Bir de işkence ve insan hakları ihalleri konusu var, bu konuda özel bir şey söylemeye bile gerek yok. Çünkü bu ülkemiz gerçekliğinin bir parçası.

"Mücadelede Taraf Olacağız"

Mücadele: ÖZGÜR-DER'lerin hak ve özgürlükler mücadelesinde taşkınlık bir misyon var. Bu misyonu ve biraz özse fikirlerinizi yerine getirenler bu Kırşehir örgütünde nasıl biçimlenecek?

Derya Şahin: Kırşehir için yeni bir

olumun ve epeyce farkı bir gelişme. Ülke geneline ÖZGÜR-DER'lerin yüklediği misyondan kendimizi ayrı düşmüden bir program çıkarıyoruz... Öncelikle kusa vadede hak ve özgürlükler mücadelesine bakiş açımızın kavratılması, örgütlü tavır alma bilincinin oturtulması ve Kırşehir örgütünde eksik olan dayanınmanın hayata geçirilmesini hedefliyoruz... Burada bir noktaya değinmeden geçecek eksik olur sanıyoruz. İstanbul, Ankara gibi yerlerdeki ÖZGÜR-DER'ler, her ne kadar programlarında farklı konular olsa da, çalışmalarını odaya ister istemez yarıgış infazlar, katliamlar ve işkence gibi doğrudan yaşanan haklara yönelik saldırıları oluştuyorum. Bu da doğal, çünkü zindanların artık "topyekün seras" boyutunda olması bunu dayatıyor. Savaş bittir onlara göre hareket alınması daha geniş diye

ÖZGÜR-DER'leri ailesine 13 Aralık 1992 günü açılan Kırşehir ÖZGÜR-DER'de katıldı. Başkent böğüğünden en ücra köylere kadar insan hakları ihallerinin yaşandığı bir ülkede ÖZGÜR-DER'iler haklar ve özgürlükler mücadelesini ülke geneline yayma gibi onurlu bir görevi üstleniyorlar.

Kırşehir ÖZGÜR-DER, "Düşmanlık inat" dercesine hükümet binasının tam karşısında, Emniyet Müdürlüğü'ne iki adimlik yerde açıldı. Anadolu'nun bozkırında atılan bu adimin onurunu paylaşmak için Yozgat Yerköy'nden, Şeşatlı'dan, Hacıbektaş Babapın Köyü'nden, Ankara'dan, Kayseri'den insanlar geldi açılışa. Grup Ekin ve Babapın Köyü gençlerinin oluşturduğu koro türkülerle açılışı renklendirdiler. Kırşehir ÖZGÜR-DER GYK Başkanı Metin Şahin "Haklar ve özgürlükler sorunu sahip çıkmak için yola çıktık", dedi konuşmasında. Gerçekten de Kırşehir bir yer diye bu yolun özgün zorlukları vardı. Kırşehir'in konumu içerisinde ÖZGÜR-DER'in yüklenmesi misyon üzerine GYK Sekreteri Derya Şahin'le bir söyleşi yaptık.

düşünüyoruz... Gündemimizi biraz daha esnek oluşturabiliriz, yerel sorunlara daha kolay el atabiliriz. Kuşkusuz bu da Kırşehir'de devlet terörünün diğer illere göre hüzün üst boyutlara sıçramasından kaynaklı. Burada da işkence var ama diğer yerlerdeki gibi gündün yalınam bir parçası değil, en azından sınırlıdır... Son olarak şunu söylemek istiyorum. Her ne kadar programımızın yönünü sorunlarına göre biçimlenmesini yönün sorunlarına göre biçimlenmesini olusun katliamlara, baskılara, işkencelere karşı sesimizi duyuracağız. Kısa ve bu mücadelede taret olacaktır, bunun bilinciyle hareket edeceğiz. Ö

"Olağanüstü" bir adım

1. Olağan Genel Kurul

Ankara ÖZGÜR-DER 20 Aralık'ta 1. Olağan Genel Kurul'una yaptı. Olağan Kurul'la birlikte olağanüstü bir adımdı. Çünkü birpik ilde kurulan ÖZGÜR-DER'lerden ancak birisi ilk kez Genel Kurul'la yapabilecek kadar uzun süre ayak kalabili. ÖZGÜR-DER'leri bu iki ele geçirdikleri gün konukları, çiçekleri, mesajları, telgraflarıyla dolu bir Genel Kurul'la yapıldı.

Genel Kurul'da 13 Ağustos'ta Ankara'da şehit düşen DEVRİMCİ SOL savaşçısı Vehbi Melek'in babası Kahraman Melek'e "tüm şehit ve tutuklu aileleri adına" bir onur plaketi verildi. "Dünyanın en onurlu, namuslu, dürüst, atılgan, cesur ve adaleti temsil eden yeni insanlarının birini yetiştirdiğiniz; bir aileden daha büyük bir aileye kattığınız için..." diye yazıyordu plakette.

Anadolu Sanat Merkezi'nde yapılan Genel Kurul'da ikinci bir plaket daha verildi: UTANÇ PLAKETİ. Plaketin sahibi insan Hakları Bakanı Mehmet Kahraman'dı. Üzerinde şunlar yazıyordu: "Baskı, zor, işkence, katliamlar, gözaltında kaybetmeler, yargızcı infazlar yeni hayatın her alanında yöneltti topyekün körü savaşın gerekleri için elinizden ne gelirsene yaptınız. Bu hızneteriniz (I) ve infaz çileyen bir adam olunuz nederileyen bu utanç plaketi halklarımız tarafından size layık görüldü." Plaket önümüzdeki günlerde okutulacak bir heyet tarafından Bakanın kendisine iletilecek.

Ankara ÖZGÜR-DER

Divan Kurul'un seçiminin sonra ÖZGÜR-DER Başkanı Metin Turan'ın okuduğu galıma raporu, öğrencisinin işçisine, memurundan geçekodu yazıpınan, Kürt köylüsüne kadar halklarımızı sahiplenliği üperiyordu. Ezilen, baskıya uğrayan herkese kucak açan ÖZGÜR-DER'e tek bir İHD Şubesi'nin bile me-pla Fatinma Çelik adlı bir ananın konuşması ayakta ağırlandı. Fatinma Çelik "... Ben insanlığı da, insanı yakışır davranış da bu insanlardan, kızlarımızdan, oğullarımızdan birlikte yaşadığımız son birkaç ayık süre içinde öğrendim, yaşadım... Çocuklarımızın işkence tezgahlarından geçirilmesini, gözaltılarına kaybedilmesini istemiyoruz, onlara destek olarak sahip çıkmalıyız..." dedi ve tüm ana ve babaları ÖZGÜR-DER çatısı altına çağırdı. Ö

Devrimci tutsaklar devlet terörüne karşı protestolarını taşıyıcısı oldular

Devrimci tutsakların sürdürdükleri "Devlet Terörüne Karşı Set Oluşturalım" kampanyası 25 Aralık'ta sona erdi.

Tutsaklar bir ay boyunca değişik eylem biçimleriyle "kayıp"ları, infazları, işkenceleri kamuoyunun gündeme taşıdılar.

İlk olarak 23 Kasım'da Sağmacılar, 24 Kasım'da da Ankara Merkez Kapalı Cezaevleri'nde DEVRİMCİ SOL tutsakları tarafından (Sarmal cılar ve Buc'da TKP-ML Hareketi, Ankara'da TDKP davası tutsakları nın da katılmıyla) başlatılan açlık grevi, diğer cezaevlerinde de dönüştümlü ya da süresiz olarak hayata geçirildi.

Bütün cezaevlerindeki DEVRİMCİ SOL tutsaklarının yer aldıkları kampanyaya Sağmacılar, Ankara, Bursa, Malatya, Nevşehir, Çankırı, Kars, Konya, Tarsus, Bursa, Aydın, Kayseri, Çankırı ve Gaziantep cezaevlerinde de çeşitli davalardan tutsaklar, kimi iki haftadan itibaren kimi de daha sonraki haftalarda katılmalarıyla destek oldular. Tarsus Cezaevi'nde de bir sıfırdan dört tutuklu aynı amaçla üç günlük destek açlık grevi yaptı.

Tutsakların kayıplar, işkenceleri, infazları protestoları, yalnızca açık grevleriyle sınırlı kalmadı. Sınırlı konuşur içinde de oya yaratılacak eylem biçimleriyle olgularının katkılarını yüzünü, baskıcı politikaların teşhir ettiler.

Durusallam kayıplar, katliamları, ülkede yaşanan insan hakları ihallerini anlatan dilekçeler okudular. Kimi zaman görüşlerini askatları fotoğrafları sergilediler devlet terörünü. Askatları pankartlarında infazların hesabını soracaklarını yinediler. Yetkili-yetkilsiz işkenciler kurulu malar mektuplar yazdılar. Gazetelere ilanlar verdiler, basına açıklamalar bulundular. Mahkemeleri protesto etmeye için duruşmalarla çıkmadılar.

Sonuçta devrimci tutsaklar kamuoyunda bir kez daha "kayıp"ları işkencelerini, katliamların tartışılmasına tutsaklık koşullarında katkı da bulundular. Ö

Sağmacılar Cezaevinde 25 tutuklu... Bu 25 tutukluyu diğer yüzlerce tutuktudan ayrıtma bir ortak özellikleri var: Hepsi çeşitli demokratik kitle örgütlerinin yöneticisi ya da kurucusu üyeleri. Demirel'in "örgütlü toplum"ın yeni yüzüne Sağmacılar Cezaevi'ndeki bilançosu bu.

25 tutuklu içinde SULKAD'ın, EKAD'ın, EYKAD'ın, AKAD'ın, BEYKAD'ın, BIKAD'ın, KAHAD'ın başkanları, yönetim kurulu üyeleri var. Kendilerini "yardımcılar" ve "dayanışma"yla tanımlayan bu derneklerin hemen hepsi geçekundu emekçilerinin örgütlülüğü olarak kurulan dernekler. Cezaevlerinde tutuklu bulunan üyeler, onlara yönelen baskıların yalnızca bir parçası üstelik. Baskılar, talanlar, gözaltılar bu derneklerin her birinin tarihinde değişmez parçaları. Ve hiçbirinin tarihî çok uzun değil. Oligarşinin onlara tahammülü en fazla birkaç ayla sınırlıdır. Gaziosmanpaşa Kültür Araştırma Derneği gibi açılış kapılarının yalnızca bir hafta sonra kapatıldıkları bile var.

Sürekli gözaltılar ve sürekli kapatmalar; dernekler üzerinde baskıların pratikteki görünümü böyle bugün. Bu politikayı, politika'nın öncelikli hedeflediği dernek yöneticileriyle tartışmaya çalıştık. Söyleşimizin konuları yukarıda verdiğimiz 25 kişinin isimleri ve şu anda Sağmacılar'da bulunuyorlar.

Ankara'nın geçekundularında iki mevzi:

Keçiören Halk-Der, Mamak-Der

Keçiören Halk-Der: "Geleneklerimiz Varz"

Piyango yapma adı poğu kimse için yabancı değildir. Sentein adı buğüne değin fasist katliamlarla birlikte anıldı. Keçiören-Piyangotepe geçekundu yaşayanları, bugün, 12 Eylül'ün getirdiği uzun süren sessizliği aşarak geçekundusunu başlarına yankılar, kendilerini çamurlu yollar, polis terörü altında bir yaşamı reva görerlere artık yeter demeleri adınımları atıyor.

Sivil faşistlere karşı mücadeleye birçok gelenek yaratan, çeşitli siyasi grupların olumsuzlaşma rağmen devrimcileri yine de kapılarını açıp, varını yokunu onlardan esirgemeyen ve bugün de devrimcileri aynı duygularla yaklaşan Piyangotepe emekçileri, Keçiören Halk-Der'in açılışına bir kez daha örgütlülüğü, biriktiklerini bilinciyle tazelerler. 13 Aralık'ta açılış yapılan Keçiören Halk-Der Piyangotepe'nin var olan biriktiklerini daha ileri boyutlara taşımayı hedefliyor.

Halk-Der Başkan Özen Cüceleri'nin konuşmasıyla başlayan açılış DLMK'nı öğrendiği olguları müzik teyidıyla Özen Temiz ve Ankara Halk Sahnesi üyeleriyle da etkinlikleriyle katılarak kondukların biriktiklerine, atılan adımın coşkusuyla onları okudular.

Mamak-Der: "Derneklerimizi Yağatacağız"

Ankara, 13 Aralık'ta Keçiören Halk-Der'den sonra 19 Aralık'ta geçekunduların yeni bir mevzinin açılışına daha tanık oldu: Mamak-Der.

Mamak-Der, "Derneklerimizi Yağatacağız" bilinci'nin bir ifadesi, ikidiren Mek-Der'i kapatmasına verilen bir yanıt olarak açıldı. Mamaklılar örgütlü olmak gerektirinin bilincinde daha önce bir adım atarak Mek-Der'i kumular, ancak Mak-Der bir süre sonra kapatıldı. Kapatılış gerekçesi ise Mak-Der'in açık kalması kısa süre içinde gerek Mamak'ın sorunlarını, gerekse de devletin o günlerde yoğunlaşan katliamlarına ilişkin geliştirdiği tavırdı.

EYKAD (Esenler Yardımcıları Kültür Araştırma Derneği) Kurucu Üyesi Hikmet Sınag yaşadığı bu süreci şöyle anlatıyor: "Açılışımı yaptığımız günden bu yana keyfi uygulamaları karşıladık. Derneğimiz için ay tahammülü edilebilirdi. İki ay içinde Atısları Polis Karakolu'nun 'olağan ziyareti' dışında tam yetki keza basıldı. Yönetimci defalarca gözaltına alındı, detid edildi... Bununla yetinmeyip halkla aramızdaki bağları koparmak için girişim spekülasyonlara başvurdular. Bunlarda kâr etmeyince, sonunda ellerinde bir kapama belgesini alarak gelip derneğimizi mühülediler. Gerekçe lokale Mücadele gazetesi ve Tavrı dergilerinin bulundurulması ve 'dernek amaçlarına aykırı' faaliyetleri bulunmak."

BAG-DER Üyesi Söğüt İnce'nin yaşadıkları süreci anlatırken "Yıldızlar yaşıdığımız ve yakınlıkla yetindimiz sorunlarımız bir dernek çatısı altında asayizli düşünceyle açılışımız BAG-DER'li gün sonra polis tarafından basıldı, birçok insan gözaltına alındı." diyerek verdiği örnek politika'nın açık bir göstergesi. İki gün, yalnızca iki gün, emekçilerin örgütlenmesine tahammülsüzlüğün boyutu buraya kadar iniyor.

EYKAD ve TÜSİAD;

Aynı Kanuna Tabiler Ama...

Hikmet Sınag, EYKAD, TÜSİAD karşılaştırmaları yasalarındaki sıkı standartta dikkat çekiyor: "Amaç dışı faaliyetleri bulunmak gerekçesiyle duyurucu insan gelmesi mi, amaçları mı gerektiriyor tam kestiremiyor. Üzerine kaderni belirleyen TÜSİAD da BEYKAD da aynı dernekler kanununa göre kuruluyor. Ama gel gör ki, buyuyla politikacılar bize dört yıldı bir oy isyemeye getirlerken, TÜSİAD ise AD ölükleri kaderni belirlerken 'amaç dışı faaliyetleri' bulunmuş olamaz, ama EYKAD piyasada satılan gazeteleri bulundurdugu için 'amaç dışına taşmış olur, kapısına kilit vurulur.'"

Geçekundular, bir anlamda düzenin aynası. Geçekunduların insanıya, villaların insanların gerekçe farklı yasalara tabiler. Beykoz İçişleri Kurulunda Araştırma Derneği Yönetim Kurulu Üyesi Rapt Kaya bunun doğu sonucunu ifade ediyor: "Bu da emekçilerin örgütlenmesini, kendi yasalarını kendilerinin yapmasını da zorunlu kılıyor. Derneklerimiz olguları kapatılıca yeniden ve yeniden açmamızın espiri ancak burada karşıt-ğın oluyor."

Halk Örgütlenmesi, Devrimcileri Yalınlaştırmak İçin...

Dernekler... geçekundular... Başbakan'dan İstisna Varsa'nın kanun yetkililerle sık sık "terörün kaynağı, yuvası" olarak tanımlı burulan. Geçekundular ve dernekleri böyle nitelleyen oligarşinin, geçekundu emekçilerinin kurduğu dernekleri karşı tahammülsüzlüğü daha anlaşılır olmaktadır. Söğüt İnce devam ediyor: "İktidar temsilcileri kürsülerinden ne derlese desinler, emekçi halkın bir araya gelmesinden, sorunlarına sahip çıkmasından, devrimcileri kaynasmaından korkuyorlar. Daha yaşanabilir bir mahallenin mücadelesini verdiğimiz için, ülke gereklerine duyarsız kalmadığımız için yasadığı ilmi ediyoruz."

Hikmet Sınag onun sözlerini şöyle tanımlıyor: "Amaç devrimcileri halkla bağlarını koparmak, onları halktan soyutlamak yalınlaştırmaktır. Güneydoğuda gerilla kaynağını kurmak için nasil yizerlere köy boşaltılıp, yakıp yıkılıyor, in-

sanlar zorla yerlerinden yurtlarından göç ettiriliyor, büyük şehirlere demokratik mevziler üzerinde yoğunlaşan saldırılar da aynı kaynaklıdır."

Kendi Geçerçimini ve Politikaların Bilincinde Olmak!

"Topyekûn Savag" politikası hiçbir keşim, hiçbir anlık, hiçbir insanı mücadelesin derinleşen boyutunun dışına bırakmıyor. Bu boyut herkeşi içine çekiyor. "Derneklerle yönelik baskılar, kapatmalar bu ülkede hiçbir zaman eksik olmadı belki. Ama her saldırının içinde şekillendiği politikayla birlikte düşünmek gerekiyor; bugün saldırının yıldıma yanı sıra çıkıyor; devrimi politika israr ve itaatlığı her zamankinden fazla gereksinim duyuyor." Hikmet Sınag'ın özetlediği gibi "Bu politikaların bilincinde olursak, demokratik mevzilerimiz eskisinden daha fazla sahip çıkmamız gerektiğini anlamış oluyor." Bu özellikle geçekundu emekçilerin açısından bir zorunluluk. "Bizler emekçi insanlarız, villalarda, köylerde değil, geçekundularda yaşıyoruz. Bizlerin bir araya geldiği ne Lions Kulübümüz ne de kafeleminiz var. Deyim yerlendiremeye düşmüzdün tımsızladın arındığımızla kurduğumuz devrimcileri yazmamız mecburuz ve halkın demokratik mevzilerinden biri olmakta kararlıyız." diye açıklıyor bu zorunluluğu Söğüt İnce. Rapt Kaya için pratikteki çoğuunu vurgu yapıyor ve alternatifini koyuyor: "Derneklerimiz yasadığı göstermeye çalışılabilirken, keyfi gerekçelerle kapatılabilir, yıllar sonra yarğamlar sonunda kendilerini yalanlarınca devrimcileri berad ediyor, ama dernek yöneticilerimiz bu çarpık adaletin sonucunda cezaevlerine gönderilmiş oluyor. Bu politikaya bizi mevzilerimiz terk etmeye zorluyorlar. Ancak buna keskinlikle in vermemek durumundayız. Mühüredikler her demegin yerine yenisini kuracağız. Ta ki her evde, her sokakta yaratığımız demokratik mevzilerimizi olguları kuşatana dek..."

Evet sorun budur, olguları kuşatılardan kuşatılmak, onları hiçbir mevzilerimiz dışına çıkarmak hale getirmek. Yasal mevzilerimizle, demokratik mevzilerimiz bir araya getirebildiğimizde, bunu başarabildiğimizde bu da mümkün olacaktır.

12 Dernekte 12 gözaltı

Devlet terörü derneklerde

Beykoz Emekçileri Kültür Araştırma ve Yardımcıları Derneği (BEYKAD) bir Beykoz Karadag Yardımcıları ve Kültür Derneği 18 Aralık'ta Beykoz Emeliet Anıtlığı Siyasi Şube'sine bağlı polisler tarafından basıldı. Polisin bu saldırısı BEYKAD'dan 4. Karşılar Derneğinden 8 kişi gözaltına alındı. Yasal derneklerde tımsız yasadığı bir şekilde yapılan aramalarda içinde gazetelerin de olduğu yazımlara, gazete arşivlerine el konuldu.

Gözetim alanları 4-5 saat Emniet'e tutulurak, "derneğe niye gidip geldikleri" sorgulanırken; bir daha gitmemeleri için uyarıldıkları sonra serbest bırakıldılar.

Önce derneğe baskın düzenleniyor; arama yapıyor ve doğal olarak "siyasi" dergiler bulunuyor; tutanak tutulurak operasyon sona erdiriliyor... Bir hafta,

iki hafta sonra ise dernekler masassadan polisler, derneğin "amaç dışı faaliyetleri bulunmak", "yasak yayın bulundurulmak"tan "Valilik emriyle" kapatıldığı kararını tebliğ etmek için yeniden derneğe gori gösteriliyor...

19 Aralık'ta bir açılıma yapan BEYKAD, derneklerle yönelik baskıların bu niteliğine dikkat çekerek "derneklerinin de benzer bir senaryoya kapatabileceğini" belirtti. BEYKAD'lılar açılımlarında kamuoyunu duyarlı olmaya çalışırken kendi duyurularlarını ve tavırlarını da şu sözlerle ortaya koydular: "Demokratik kitle örgütleri üzerinde oynanan oyunların bir parçası olarak kapatılan ve kapatılacak olan derneklerimizde yerine daha güçlü ve halkımızla birleşmiş olarak yerlerini açarak mevzilerimize sahip çıkacağız haykırıyoruz."

ISIRGAN

"No demokrasi!"

İngiltere'den Türkiye öğrenmek amacıyla Türkiye'ye gelen İngiliz bir bayan gıztılama alan Siyasi Şube işkencileri, üç gün boyunca bittin "meryet-Şebe" sergilediler. Adıların gıztılama aldıkları yabancılara vapurda gayet nazik bir şekilde sorular.

Nelerini?

Her ikisi de birbirlerine bakarlardı. Türkiye'nin politik atmosferini ve işkencilerin yüzlerini iyi bildiklerinden şüphelenirdi. Yine de birer kahve isterler. Bakarlardı ki sorun yok, birer tane daha isterler. Sonunda herşey gelir, 56.000 TL. Tamı tamına eli altı bin lirayı ödemek zorunda kalan kibar polisler, birden kabalıklaşıp aralarında Türkiye kütüphanesini savurmaya başlarlar. İngilizlerin Türkiye bilmediklerini düştüklerinden hiç kinçemeler.

Vapur işkenceye nasırlar ve bindikleri arabaya Çayyettepe'ye doğru yola koyulurlar. Bir ara arabadaki şifreli birer kişi Türkiye yarı İngiliz "S" aşaması bir konuşma var, her akşam söyler. "Baba çığırın çkına, terörlüler var, seni öldürdükler" diyor" çıkıyorker dört yantıya başlar. Daha sonra İngilizlerin evinde Mülkide gazetesi ve "Halkın Kazanacağı" bulan işkenciler, şubele sürekli olarak "Niye Mücadele ediyorsunuz? SIX MOUTH: SIX MOUTH!". Yani en az altı ay hapiste tehdit ederler. Yeteniz, tanıdıkları Türkiye'de devrimci arkadaşları hakkında sürekli sorular sorarlardı. Devrimcileri kast ederek "Bu adamlar suçpaka şeyler yapıyorlar mı?" diye sormaya da ihmal etmeye işkenciler. "Burada mı? Şube de mi? Buradakileri mi kast ediyorsunuz?" yanıtını aldıklarından kaçınma dönerler.

Kendilerinin sırarta konsoloslukla görüşme talebinde bulunan, avukat isteyen, terciman isteyen iki İngiliz havana bir türlü ilk anlatamayan işkenciler yüz çölen çikanker sonunda bahırmaya başlarlar:

- NO DEMOCRACY! HEARE FAŞİZM! FAŞİZM! (Burada demokrasi yok faşizm var)

Demirel'ce "Top yuvarlaksa siyaset de yuvarlaktır"

M. Ali Birand: Beyefendi çığ kökte yediniz mi? Herhalde odanın yuvarlaklar.

Demirel: Hayır. Ben çığ köfte yemedim de, Türkiye'nin bence ondan daha önemli meseleleri var.

M. Ali Birand: 1992'de sizi en çok zorda bırakan kim? Mesela Özal mı?

Demirel: Kiji olarak benim kimseye zorum olmaz. Sorunları

zorum vardır.

M. Ali Birand: Cumhurbaşkanı'nı indiriceğiz diye gelmiştiniz. Şimdi galiba öyle bir şey yok?

Demirel: Hayır. Galiba var galiba yok değil mesele. Seçim meydanlarını seçim meydanları sonrası birbirinden ayırmak lazım.

M. Ali Birand: 500 gün vade vermişsiniz. 365 günü geçti, geriye bir şey kalmadı. 500 gün verdiğiniz pısmam mıdır?

Demirel: Hayır. Mesale güdür. Bir siyasi iktidarı günü seçimin seçime-dir. Biz seçim beyanlarımızında ne yazdık... ..

(...)

M. Ali Birand: 500 gün sonunda yeni bir süre istemeseksiniz değil mi? Çünkü bir yıl sonunda enflasyonu %40'a indiriceğiz demiyordunuz?

Demirel: Mesale %40-%50 meselesi değildir. Mesale halkın hissedeceği bir şekilde aşağı doğru gitme görülmektir.

M. Ali Birand: Beyefendi halkın size açtığınız zaman kredisi sü-rüyor mu?

Demirel: Bize göre sürüyor. Sürmemesi için hiçbir sebep yok. Benim vatandaşımdır. Benim vatandaşım istediği şeyi söyler, istediği yere gider, istediği işi yapar, benim vatandaşım devlette daha çok kucaklaşmış vaziyette.

M. Ali Birand: Neden enflasyonu durduramadınız?

Demirel: Bizim on ayda enflasyonu durduracağız diye bir an-gajmanımız yok.

M. Ali Birand: Ama siz yıl sonunda hedefinizin %40 olduğunu söylemiştiniz.

Demirel: İyî ama, biz hedefimizi söylemeye mecburuz. Çünkü hedefi söyle-mediniz zaman başboş kalırsınız.

M. Ali Birand: Halk enflasyonu altında eziliyor.

Demirel: Ne memur, ne işçi, ne köylü hayatından memnun olmayabilir. Fakat 1992 senesinde enflasyonu ezdirilmemiştir. Bizim tınımatımız bu, biz dediğimiz şeylerin çoğunu yaptık.

Bu konuşmayı 21 Aralık günü TV'de yayınlanan 32. Gün programından aynen alınmıştır. 1993'te Allah hakkımızda sabır versin. Demirel'in niyeti kökü.

Kurnaz basını "hızlı gazeteci"

27 Kasım günü Sivas Cumhuriyet Üniversitesi ve şehir merkezinde TKP-ML Hareketi imzalı pullamalar yapıldı. Bunların üzerine de 9 kiji Sivas'ta, bir kiji de Gaziantep'te olmak üzere toplam 10 kişi gıztılama alınıp tutulduklarıdır. Buraya kadar fazla bir önemlilik yoktur. Önküli burası Türkiye'dir. Ve her zaman olur böyle şeyler. Ancak anormal olan kontrolden sonra psikolojik savasın yerel basını. Bir kez kontrolle ve tehlikeli örgüt diye Devrimci Sol'u tanıtmıştır ya artık, "Bizim Sivas" da Devrimci Sol'dan başka tehlikeli örgüt tanımaz, ne olursa Devrimci Sol'a mal eder ve bölümleri komik durumlarla döner. Kuvayrılar kontrolle olursa daha çok komik duruma düşecekler.

İster istemez insanın aklına şu fıkra geliyor:

Bir biyoloji öğretmeninin girdiği tınısınla yazılı ve şifzillerinde her zaman sordurduğu bir sorusu vardır. Kurbagalın sındırım sisteminin. Bunu bilen öğrenciler bu sistemi iyi öğrenir iyi not almaya başlar. Fakat bir sözlü sınavında öğretmen öğrenciyi beklenenden aksine, kurbagalın sındırım sisteminin değli de bahşın sındırım sisteminin sorar. Ne yapacağını şaşırır öğrenci, bahşın sındırım sisteminde kurbagalı benzer diye bahşın kurbagalın sındırım sisteminin ezberlediği değli anlamış ve iyi bir not da almış. Şimdi "Bizim Sivas" gazetesi de bu haberciliği iyice kontrollelann görüne girmiş-ter herhalde.

Bazı tanımlamalar vardır, bir dönemi anlatırlar. O dönemi birlikte anlatırlar. Nasıl "hanedan" Oğd iktidarını, "geffalik" Demirel iktidarını simgeliyorsa, Türkiye halklarına karşı yürütülen psikolojik savasta "Mehmetçik gazeteci" unvanı ise burjuva basını tanımlıyor. Türk ordusunun Kuzey Irak'taki askeri operasyonunu izleyen gazetecilere "Mehmetçik gazeteciler" unvanı veriliyor. İyî hoş da, polisler her türlü sadırını, yargısı, nefzlarını ve gıztılama kaybetmelerini savunan, polise yönelik her türlü suçlamaya karşı göğüsünü سپر eden gazetecilere neden hiçbir unvan verilmiyor. Oysa onlar, polis savunamadıkları nasırla savına cesareti gösteriyorlar. Demirel'in bile "cebinde bulamadığı" kayırları bulup ortaya çıkarıyorlar. Ve "terörist" oldukları için gıztılama kaybedimlerinin normal olduğunu yazıyorlar.

Bab-ı Ali'nin bu kahraman gazetecilerinden birisi de kendisini defalarca "tablariye" ibspatlayan Sabah gazetesi muhabiri Kubilay Gülbek'tir. Rüyeyi okut ki, Kubilay Gülbek, polise "ablariye" kendini ispatlamaya Cihangir'de yapılan ve iki devrimcinin katledildiği operasyonla başlar. Polise 90 yılının ikinci yarısında birlikte peş peşe gerçekleştirilen devrimci eylemler karşısında karmayında oluğan

Bab-ı Ali'nin kahraman gazetecilerinden Kubilay Gülbek

acız sila imajını silmek için, kameralar ve patlayıcı flaşlar altında evin içindeki devrimcileri katletmekle meğdullord. İşkencilerin arında salya sürük dolaşıp "ab" diye yaltaklanmayı marfet sayan, burjuva basını açık ruhlu muhabirlerinin çağrılması da unutulmamıştır. Operasyon sürerken eve doğru gelmekle olan bir genç kız polisinin görünce yolunu değıştirip uzaklaşmaya başlar. İşte Kubilay Gülbek, ilk kez burada ortaya çıkar ve polisler fark edemediği genç kıza derhal fark edip ablariye göster. Polisler, maalesef genç kıza yakalamayı başaramazlar. Ama o görevini yapmış olmanın hazzını içinde mesleki kayırları için almış atmıştır.

Kubilay Gülbek, canisiparane çağrılmalarına burdan sonra da devam eder. Ancak bu sefer ilk önce Küçükhanlı'dır. '91 yılının Temmuz ayında Hüsnü İler'inin katledildiği operasyonun ardından arkadaşları İnsan Demirel ile birlikte gektokdu yaktırmaya gider. Ancak bu kez polise "ablariye" memnun edilemiyor derken. Başarılı ve ovıyşpe değli çağrılmaya yaktırmak kendisi tekrar ispatlayan Kubilay Gülbek son çağrılmasıyla polise ablariye bile örnek olurmuş. Polis tarafından gıztılama kaybedildikleri Demirel bile "Benim cebimde değiller" diyerek savunamazken, Kubilay Gülbek, uzun ve derin araştırmaların sonunda kayırları "terö-

Kubilay Gülbek, "halk düşmanı gazeteciler" mertebesine erişmek için çok çalıştı. Resimde, emniyetle görülen müdirlerden Hüseyin Kocadağ ile birlikte görülmüştür.

arazi matfayısının önlü isimlerinden Doğan Kılıç'la aralanı oldukça iyidir. Ve onlar da Sarıyer sınırlarına kondurdukları gektokdunun hakkını vermek ve Buğün gazetesinde Doğan Kılıç'ı almak için haber yapmakla meğdullord.

Kubilay Gülbek, 17 Nisan katliamının ardından büyük bir keşife bulmuş. Bostancı'da katliedilen Sade ve Arif Öngel'in çocukları Anday'ın katliamında Durmuş Karatoprak'ın çocuğu olduğunu keşfetmiştir. Başarılı ve ovıyşpe değli çağrılmaya yaktırmak kendisi tekrar ispatlayan Kubilay Gülbek son çağrılmasıyla polise ablariye bile örnek olurmuş. Polis tarafından gıztılama kaybedildikleri Demirel bile "Benim cebimde değiller" diyerek savunamazken, Kubilay Gülbek, uzun ve derin araştırmaların sonunda kayırları "terö-

rist" olduğunu ortaya çıkarır.

Değeri araştırması da gazetesinde "kayırlar terörist çıktı" diyerek duyurur. Oyle ya, madem "teröristler" o zaman kaybedimleleri de normaldir. İyî ama onun hiç çekimden savunduu gıztılama kayırları Menzir niye savunamıyor? Yoksa onun kadar "yüreklî" değiller mi? Hem Genelkurmay Kurultisi'ndeki muhabirleri "Mehmetçik Gazeteciler" diye mukafatlandıran Kubilay Gülbek gibilerine niye bir unvan verilmiyor? Cesaretle onlarda da mangıyı gürecek var. Ama olsun zaten onların emekçi yığırları tarafından verilmiş "halk düşmanı gazeteciler" unvanları var. Zaten ağababaları ne derse kesin önemli olan halkın ne dedirir ve onun gibiler hakkında son karar verecek olan da halktır. ☺

Dünyadan

İsrail'in korkusu
intifada'nın
silahlanmasıdır

"Ha Samir Ha Rabin", sonuçta ikisine de siyonzizm-erki-faşist politikaları hükmediyor. İktidarda "barış" maddesi takarak gölgedinde ve birçok kesimde barış umuduna yavaş okunmalar yapıpırlar I. sayımda "Ha Samir Ha Rabin" bağlayıcı yarıdışın yarıda his-birinin birbirinde farkı yoktur, yaptıkları ve yapacakları ayırdır, İslamla bakmaz denimsiz, Rabin bir yalancı kışkırmadı. En az Samir kadar erki-faşist ve terörist olduğunu gösterdi.

İntifada katılanları "kolunu kırın" emri kıran Rabin'den söylediklerine bakıp barış umulanlar, 415 Filistinli "terörist" ilan edip sınır dışı etmesinden sonra barışın siyonzizm temsilcilerinin etiyile gelmeyeceğini, Filistin halkına değil devlet, özerk bölge kurması bile veremeyeceklerini daha iyi anlamalı olmaları gerekir.

Der Yasin katliamıyla ve 128 Filistinli öldürüldükten sonra ve bunun İsrail'in kurumsallaşmış önemli yapı-oludunu söyleyenlerden, ancak Filistin halkının kanı katledilmiş siyonzizmin, Filistin halkı için bir şey beklemek hayaldir. İsrail'in mayasında terör vardır ve bu-

Rabin'den barış beklentisine
gleneler, Rabin siyonzizmin
taktiklerini daha da
canlandırarak cevap veriyor.

dan vazgeçerek Filistinlilere hak ve özgürlük vermek bu gerçeği reddetmek, kendi kendini inkar etmek olur.

Oğla ya da kız gerilla olan Filistinlilerin evlerini yakarak cezalandırarak, İntifada katılan ve destek verenleri yavaş-çok demeden kurşunlayarak, "kolunları kırın" emri vererek, gerilla kurşunları değil defalarca Lübnan topraklarını ılgıl eder, Gilyay Lübnan'a neredeyse haftada bir-iki eder uçaklarıyla bomba yağdırarak İsrail'in, 415 Filistinli silah mücadelesinde "kötü araç" olacağı konuşulsa sınır dışı etmesinde yarıdınacak bir yan yoktur. Lübnan'da TC'nin de gerillaları karşı İsrail'in taktiklerini izinden çıktığıdır. Bugün köylüleri, köyleri yakıp-yıkıp peşirile süren TC'nin bununda da barı edemeyince yarı İsrail gibi sınır dışı sürgünlere başlaması yarıdın yarıdınalmamıştır. Çünkü 3-5 yıl önce olguların yarıdışını düştürülen saldırılar bugün olgılan hale gelmiştir.

Aslında burada görülmeye gereken İsrail'in Filistin İntifadasında silahlanma açısından duyduğu tedbirliklerdir. Çareyi silah mücadelesinde bulmak çok saldırlı bölgedeki Filistinlilerin sınır dışı etmekte bulmaktadır. Demek ki, silah mücadelesinde, İntifadadan yarıdışın bütün bölgelerde kendisini göstermesi İsrail'i tamamen çıldırmışlaştırmıştır. İsrail'in içtiginin bütün bir Filistin halkını sınır dışı etmeye yarıdınacağı gibi yarıdışın fazla bir yan kalmayacaktır. 415 Filistinli birden sınır dışı etmekte İsrail korkunuca et vermiş, Asil topuğuna girmiştir. İntifadadan silahlanmasa tartımsız siyonzizm terörünün panzehiridir. İntifadaya silahlandırması çabasının dahi Hamas örgütü olmasa önemlidir. Ama daha da önemli olan, İntifadadan silahlanmasından İsrail'in duyduğu korkunun açığı kınamasıdır. Hamas yaptığı birkaç silahlı eyleme bunların başıdır. (2)

Emperyalizmmin barışında
Kıbrıs hakları için
bir şey yoktur

Son dönemde gazetelerde sık sık şu başlıklar göze çarpıyor: "Umutsuz bir Kıbrıs müzakeresi daha", "Galiye mesele", "Kıbrıs pazarlığında New York dönemci" vb. Ote yandan farklı bakışlar da var. "Güzel-yurtu vermayız", "Gerekirse savajız-zır" vb. Ertuğrul Özkök, Cengiz Çandar gibi tekelisi basının gözde köşe yazarları Özalın verdiği tavizlerdeki cesaretini överek, baş sa-şım sözde de olsa govenimz bayran kıldırmış. Hatta M.Yazıcıoğlu Türkiye'te anlaşılmazlığında Kıbrıs sorununu çok olarak kullanıyor. ABD'nin dayatmaları karşısında elerinden bir şey gelmeyenler ve ABD'nin çözümlerine giderek daha fazla bir bakışları ve Demirel iktidarının da her zaman yaptığı gibi govenimz edebiyatına sarılmaması da bunun ispatı. Ecevit ve M.Yazıcıoğlu ise bu boğulu doldurmak istiyeli govenimz edebiyatının ayasınca yarıyıyorlar. Ancak Türkiye halkları bu govenimz karnesini yarıyıyor. Egemilerin 1974'te yal-kadıkları "mili birlik ve beraberlik ruhu" yerini birkaç istisna dışında ABD'nin çözümleri etrafında "mili birlik ve beraberlik ruhuna" bırakıyor. Demirel, "Özafila aynı şeyi düşünüyorum" derken, Kıbrıs'ta ABD çözümleri kabulendiklerini ifade ediyor.

Kıbrıs sorunu Kıbrıs halklarının Rumların ve Türklerin iradesinden sonra emperyalizmin çıkarlarına hizmet edecek şekilde çözüm aşamasına gelmiştir. Bu duruma yarı açan nedenlerin başında iki halin emperyalizme karşı ortak tavır geliştirecek, kendi kaderlerini kendi ellerine alması gelmektedir. Daha önce karşılaşmış yarışan iki halk neden birbirine karşı govensizlik duymaktadır? Neden iki halk da kırılma uğramıştır? Aralarında hangi sorunlar vardır? Bu sorunları tek bir cevabı vardır. Gerçekle iki halk arasında hiçbir sorun yoktur. Ancak emperyalizmin adada egemenliği yitirmeye giren her dönem yarıdışında politik halkları bütün yönetime olmuştur. Ve bu suni ayırım halkların arasında açık tutulmasında kullanılmıştır. Daha İngiliz döneminde uygulanan bu politika sonucu 1954 anlaşmasıyla iki halkın bölünmesi resmileştirilmiş ve Kıbrıs sorununun "etnik sorun" a dönüştürülmesinin temelleri atılmıştır. 1960 anlaşması ise iki halkın ayrı yarışamı, adanın iki halk arasında yarılaşımını gerçekleştirilmiştir. 1963 ve 1967 olaylarıyla derinleşen iki halkın fili bölünmesi, 1974 müdahalesiyle tamamlanmıştır. Sonuçta bunların hepsinde de yarıdışın emperyalizmin parmağı vardır.

Kıbrıs halkları arasında govensizlik tohumları ekimlerinin bir nedeni de, gerek Yunanistan gerek Türkiye oligarşisinin Kıbrıs'ı sorunlarında kullanmalarıdır. Her iki ülke egemenleri de govenimze sarılarak ken-

di halklarının iktidatını sınıf mücadelesinden "mili dava"ya çekilmekte İki Kıbrıs'ın iki halkı ile Türkiye ve Yunan halkları arasında doğmuş bir kurulumdur.

Emperyalizmin iki halkı fili olarak bölmesi ise, iki halka ancak parçalanmış ve emperyalizmin işbirlikçileri tarafından ılgıl edilmiş bir Kıbrıs gelmiştir.

Bugün Ortadoğu'da barış için "istikrar" isteyen ABD emperyalizminin yarıdışında, Filistin ve Kürt sorunundaki sonra Kıbrıs sorunu da önemli bir sorun olmuştur. Sonuçta bu-nun nedeni, burjuvazinin dediği gibi başkanlık seçimlerinde olumlu puan ya da Rum lobisinin etkisi ve de-ğildir. Gerçek neden ABD'nin yeni çikarlar peşinde koşması, imparatorluğunu büyüme isteğidir. Hedefle-nen, yeni bir İncirlik yani yeni bir Çarlık Güç üssü yaratılmasıdır. Körfez savadında adadaki İngiliz üssünün de kullanıldığı düşünüldüğünde bu-nun anlamı daha iyi anlaşılacaktır.

Kıbrıs'ta acil "çözüm" isteyen ABD önce Avrupa ülkelerinin karşın-malarını sağlamsı ve kendi çözümleri kabul ettirmiş ve bugün sür-bu "çözüm"ün Türkiye ve Yunanistan ile Denktas ve Vasilüya kabul ettirilmesine gelmiştir. Bu noktada da Bush'un Yunanistan ve Türkiye ziyaretiyle başlayan süreçte önemli adımlar atılmıştır. Daha önce ulusla-rarası görüşmelere karşı olan ve toplanımlarına görüşmeler isteyen Denktas ve Türkiye, dörtü zıveyle yarılaşmış görüşmeler sürecinde BM Genel Kurulu ve ABD govenimzinde görüşmelere razı olmuştur. Her iki taraf da "taviz vermayız" dediklerin birçok konuda büyük tavizler vermiştir. Türk tarafı toprak konusunu %29'lara kadar inmiş ve govenim-zin geri dönüştürme kabul etmiştir. Bu-gün açıl çözümlenemeyen sorun mal varlıklarının, yeraltı ve yerüstü zenginliklerinin yarılaşımıdır. Yoksak emperyalizmin "çözüm"ü tüm taraflarca kabul edilme aşamasındadır. Bu "çözüm" ise KKTCT'nin çok sayıldığı, garantör devlet statüsünün kaldırıl-dığı ve federasyon dayatıldığı 716 sayılı Güvenlik Konseyi kararı ve bu karar 74 sayılı kararla pe-kitlenirler, umyamanla yaptırımlar getirilmiştir. Bu yaptırımlar ise am-bargodan fili müdahaleye kadar uzanmaktadır. Emperyalizmin sö-zünden çıkarmayacak olan Türkiye ve Yunan oligarşilerinin ise emperyalizmin federasyon dayatmasını kabul etmeside düşünülmeye. Bu-nun için ABD, daha önce "mili da-va" göülen ve govenimz yarılaşımın yukseltildiği Kıbrıs'ı "sorun" olarak görüyor. Kıbrıs'ın AT görüşmelerinde Türkiye'nin karşına dikildiği bir tohumun ekimlerinin bir nedeni de, gerek Yunanistan gerek Türkiye oligarşisinin Kıbrıs'ı sorunlarında kullanmalarıdır. Her iki ülke egemenleri de govenimze sarılarak ken-

Emperyalizm tarafından dayatılan federasyon "çözüm"ü, iki halk arasındaki govensizliği kaldırmayacak, sadece

ABD egemenliğini pekiştirecektir.

nu söylemeye başlamıştır. Bugün, Demirel hükümeti de emperyalizmin politikalarını aynen uygulamaktadır. Hatta Denktas Türkiye'nin kendisine yaptığı baskıdan şikayet etmiştir. Kıbrıs görüşmeleri, karikatürize olu-muş, Vasilü ile görüşmeye zorla otu-rulmuş ve bağlanarak kaçırmış e-gemlenmiş Denktas'ın kararını çizilmektedir. Hatta Demirel her zamanki yarıdışını "kıvrır kıvrır belirmiz incedi" diyerek emperyalizmin karşı-sında govensizliği ifade etmektedir. Gerek emperyalizmin gerek Demirel hükümetinin baskılarına dayanma-yana Denktas da sürekli taviz ver-mektedir ve er geç emperyalizmin çözümleri kabul edecektir.(1) Diğer tüm devletleri ise Demirel ve Denktas'ın prestijini kurtarmaya yöneliktir. Başka bir amacı yoktur.

Kıbrıs sorunu iki halk arasında değil, Kıbrıs halkları ile emperyalizm ve işbirlikçileri arasında. Sorunun "iki halk arasında" gösterilmesi, so-nunun gerçek nedenini yani emperyalizmin adadaki egemenliğini göstermek ve emperyalizmin "arabuluc" mis-yonunda müdahalesini meşrulaştır-mak anlamına gelmektedir. Emperyalizm tarafından dayatılan federas-yon "çözüm"ü, iki halk arasındaki govensizliği kaldırmayacak, sadece ABD'nin egemenliğini pekiştirecek-tir. Emperyalizme karşı mücadeleye emperyalizmin çözümleri dışında bir "çözüm" yolu sadece yeni bağımlılık ilişkileri açıpacaktır. Bu nedenle, emperyalizmin adadaki varlığını sür-dürdüğü ayrımla ya da birleşme, federasyon önerilerinin, bugün yarı-tan pazarlıkların halkları açından hiçbir yarıarı olmayacaktır. Emperyalizmin egemenliği altında ayrımla ya da birleşmeye savunma sonucu de-ğistirmeyecek, iki taraf egemelenin-den birinin isteğine girmek olacaktır. Bu noktada bugünkü sorun tek bir çözümlü vardır. Emperyalizmsiz çözüm olan iki halkın kendi kaderini özgürce belirlemesidir. Bu ise; iki halkın hem emperyalizm hem de Türkiye ve Yunanistan'daki egemen sınıflara karşı verilecekleri ortak mü-dadeledir. (2)

(1) Burada Denktas'ın çok gövenceli bile olsa anti-emperyalizm bir yanı dışında kimsaya varılmamaktadır. Denktas emperyalizmin böl-yönet politikaları-nın temel uygulayıcısıdır. Emperyalizmin "çözüm"ünü gerçekle-mek için kendisi mevcut istatüye ko-nuşarak çıkarlarını kapıtmamalı, ol-mazsa, mürakızı olduğu kadar fazla güç koparmalı

Karakol, kışla değil ÜNİVERSİTE

- "Katil Fruko Üniversitenin Defol!" Fruko'lardan Çevik Kuvvet'e... Üç-beş yılda bir isim, elbise değiştirerek yüzlerini, suçlarını unutturmaya çalışıyorlar. İsimler değişti, kuşaklar değişti, 'sup' değişmedi. "Polis Üniversitenin Defol" sloganı '68'lerden bu yana gençliğin mücadelesinin parçası oldu.
- Öğrenci gençlik DEV-GENÇ geleneğiyle üniversitelerdeki polis jandarma işgaline hep karşı çıktı. TÖDEF "Bilimsel Demokratik Üniversite Önündeki Polis-Jandarma Barikatını Aşalım" kampanyasında üniversitelerdeki işgali, "suç örgütleri"ni teşhir etti. Yapılan forumlar, yürüyüşler, sınırlı konuşmalar, asılan afişler, pankartlar işgale karşı bir mücadele çağrısı birer protestoydu.
- DEV-GENÇ'in devrimci şiddet eylemleri protestolara bütünleşti ve gençliğe jandarma-polis işgalinin ancak mücadeleyle kırılabilceği mesajını taşıdı. İşkencilere üniversitelerdeki ellerini kollarını sallayarak gezemeyeceklerini gösterdi.
- Öğrenci gençlik okumak, ülke gerçeklerini öğrenmek ve bu gerçeği dönüştürmek istiyor. Özgür ve demokratik bir üniversite için mücadele ediyor.

Bu topraklar kıraç değildir

Devrimci bir önderlikten yoksun olduğu halde yüz binler halinde Zonguldak'ta kendi yasalarını kendisi yapan; Magma'da, Paşabahçe'de devrimcilerin önderliğinde fabrika işgalleriyle yasaları tanımayan ve bugün belediyelerde ve Petkim'de iktidarı ve patronları zorlayan bir işçi sınıfına; ulusal hakları için ayağa kalkmış Kürt halkına; Akhisar'da on binler halinde ortalığı yakıp yıkan, düşük taban fiyatını protesto için ürününü tarlada bırakan, topladığı ürünü yollara saçmak gibi, kendiliğinden tarzda tepkiler geliştiren köylüye; cumhuriyet tarihinde görülmemiş biçimde on binler halinde alanları doldurmaya başlayan emekçi memurlara, devrimci mücadelenin kadro potansiyeli olan ve son 12 yıldır depolitizasyonu için her yolun denemesine karşın kırkı aşkın ilde sesini duyuran öğrenci gençliğe sahip halklarımızın mücadele geleceğinden umutlu olmak gerekiyor. Bunu görmemek, umutsuz olmak siyasi körlükten de öte bir şeydir.

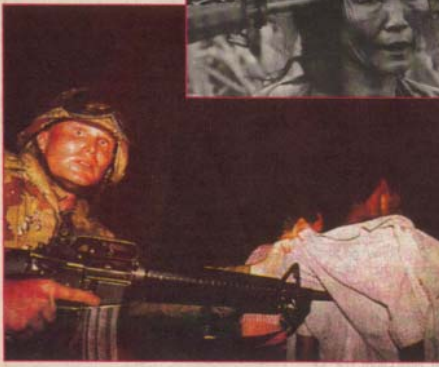
Yanısı sayfa 12'de

Vietnam 1967 ▶

▼ Somali 1992

Emperyalizm işgale Türkiye'yi ortak ediyor

- Amerikan emperyalizminin geleneklerinde var. Nereyi işgale gitseniz, "Oraya yardıma gidiyoruz, insanlık adına müdahale ediyoruz." açıklaması yaptılar. Başka ülkelerin topraklarına adımların attıklarında çiçekli karşılama törenleri düzenlediler. Bu sahtekarlıklarının ardında halkların sırtına dayadıkları namulardı.
- Nereye gitseniz orada halkın kanını döktüler. Halkın tepesine bombalar yağdırın, katliamlar yapan bir zulüm makinesi oldu. Vietnam'da, Kore'de, Irak'ta, Libya'da ve daha pek çok yerde yaptıkları bundan başka bir şey değildi. Bunu yaparken de peşlerinden işbirlikçilerini de sürüklemeyi unutmadılar. İşbirlikçileri de patronlarının dediğini yapmış olmanın rahatlığıyla iktidarı koltuğuna sağlamlaştırdılar.
- Diin Menderes, Amerikan hükümetini memnun etmek için Kore'ye asker gönderdi. Amerikan çıkarları için yüzlerce askerinin kanını aktırlar. Şimdi bu işi Demirel yapıyor. TC ordusunun askerleri Amerikan çıkarları için Somali'ye gönderiliyorlar. Dim Vietnam'da halkın kafasına silah dayayanlarla, bugün Somali halkının sırtına namulularını dayayanları aynı amaçla hizmet ediyorlar. Bu namuluların peğinden sürüklenerek işgale ortak olanlar da Kore'de katlanmak zorunda oldukları sonuçlara Somali'de de katlanmak zorunda kalacaklar.